

מעשה יג'

מהשבעה בעטליר'ס

(התחלתה בליל שבת-קדש פרישת שמיני כ"ה אדר שני תק"ע)

פעם אחת יצא מפיו הקדוש על עצמו, ואמר בזה הלשון: אני סבא דסבין. ואם תסתכל ותבין בהמעשה הנוראה של שבעה בעטלירם בהספור של הבעטליר הראשון שהיה עור, שאמר לו הנשר הגדול שהוא זקן מאד, ואף-על-פי-כן הוא זניק ולא התחיל לחיות כלל וכו', והיה זקן נגד כל הזקנים הנזכרים שם, תבין קצת ענין זה. וכן משאר עניני המעשה הנ"ל תוכל להבין קצת גדלת רבנו ז"ל. ולהכימא ברמיזא: (חיי מוהר"ן ער"ב)

שניך להתחלת המעשה של השבעה בעטלירם הנדפס בהשיחות סימן קמ"ט, עין שם. אחר תבנת: "אני אספר לכם איך פעם אחת היו שמחים", צריך להיות: ושמעתי שאמר אז בזה הלשון: מה אתם יודעים איך לשמח מתוך מרה שחורה, אני אספר לכם איך פעם אחד היו שמחים וכו'. נשמע מפיו הקדוש בפרוש, שהמעשיות שספר הם חדושים נפלאים ונוראים מאד, וראויים לדרשם ברבים, לעמד בבית-הכנסת ולספר מעשה מאלו המעשיות שספר, כי הם חדושים גבוהים ונוראים מאד.

אמר המעתיק, שמעתי מפי הרב נפתלי ז"ל שאחר שספר רבנו

ז"ל המעשה מהשבעה בעטלירם, הפליג במעלתה מאד ואמר, שרשאיין לפע לבראד ולכנס בבית הכנסת, ולומר להשמש שיקבץ העולם לדרשה, ולהכות על השלחן (כנהוג קדם הדרשה להשקיט המית העם), ולספר להם זאת המעשה: (שם ס"ג)

מעשה. פעם אחת היה מלך, והיה לו בן יחיד. ורצה המלך למסר המלוכה לבנו בחייו. ועשה משתה גדול (שקורין באל). ובודאי בכל פעם שהמלך עושה באל הוא שמחה גדולה מאד, בפרט עתה, שמסר המלוכה לבנו בחייו, בודאי היה שמחה גדולה מאד. והיו שם כל השרי מלוכה, וכל הדכסים והשרים, והיו שמחים מאד על המשתה. וגם המדינה היו נהנים מזה שמוסר המלוכה לבנו בחייו, כי הוא כבוד גדול למלך. והיה שם שמחה גדולה מאד. והיה שם כל מיני שמחה: קאפעלייש (מקהלות וזר) וקאמעדייש (משחקי הצגות) וכיוצא מזה, כל מיני שמחה, הכל היה שם על המשתה.

ובשנעשו שמחים מאד עמד המלך ואמר לבנו: היות שאני חוזה בפוכבים, ואני רואה שאתה עתיד לירד מן המלוכה, בכך תראה שלא יהיה לך עצבות כשתרד מן המלוכה. רק תהיה בשמחה. וכשתהיה בשמחה, גם

רסט ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות

אני אהיה בשמחה. גם בשיהיה לך עצבות, אף-על-פי
כן אני אהיה בשמחה על שאין אתה מלך. כי אינך
ראוי למלוכה, מאחר שאינך יכול להחזיק עצמך
בשמחה בשאתה יורד מן המלוכה. אבל בשתהיה
בשמחה אני אהיה בשמחה יתרה מאד.

וקבל הבן-מלך את המלוכה ביד רמה. ועשה לו שרי
מלוכה, ודכסים ושרים וחייל. וזה הבן-מלך היה חכם,
והיה אוהב חכמה מאד והיו אצלו חכמים גדולים. וכל
מי שהיה בא אצלו עם איזה דבר חכמה, היה אצלו
בחשיבות גדול מאד. והיה נותן להם כבוד ועשירות
בשביל החכמה, לכל אחד כפי רצונו. מי שהיה רוצה
ממון, היה נותן לו ממון, ומי שהיה רוצה כבוד, היה
נותן לו כבוד, הכל בשביל החכמה. ומחמת שהיה
חשוב אצלו החכמה כל-כך, היו כלם לוקחים עצמן אל
החכמה, ועסקו כל המדינה בחכמות. כי זה היה רוצה
ממון, כדי שיקבל ממון על-ידי-זה. וזה היה רוצה
חשיבות וכבוד. ומחמת שכלם עסקו רק בחכמות על-
כן שכחו שם באותה המדינה טכסיסי מלחמה, כי היו
כלם עוסקין בחכמות. עד שהיו כל בני-המדינה

חכמים גדולים. עד שהקמן שבאותה המדינה, היה
 במדינה אחרת חכם גדול מקלם. והחכמים שבאותה
 המדינה היו חכמים מפלגים גדולים מאד. ומחמת
 ההכמות נתפקרו החכמים של אותה המדינה. ומשבו
 גם את הבן-מלך הנ"ל לדעתם, ונתפקר גם-כן. ושאר
 בני-המדינה לא נתפקרו. מחמת שהיה עמקות ודקות
 גדול באותה החכמה של החכמים הנ"ל, על-כן לא
 יכלו שאר בני-המדינה לכנס באותה החכמה, ולא
 הזיק להם. אבל החכמים והבן-מלך, נתפקרו כנ"ל.
 והבן-מלך, מחמת שהיה בו טוב כי נולד עם טוב, והיו
 לו מדות טובות וישרות, היה נזכר לפעמים: היכן הוא
 בעולם, ומה הוא עושה וכו'. והיה גונח ומתאנח על-זה
 על שנפל למבוכות כאלו ונתעה כל-כף. והיה מתאנח
 מאד. אבל תכף בשהיה מתחיל להשתמש עם השכל,
 חזר ונתחזק אצלו החכמות של אפיקורסית הנ"ל. וכן
 היה כמה פעמים שהיה נזכר כנ"ל והיה גונח ומתאנח,
 ותכף בשהתחיל להשתמש עם השכל, חזר ונתחזק
 אצלו האפיקורסות כנ"ל.

ספורי מהשבועה בעטלירם מעשיות רעא

ויהי היום, והיה בריחה באיזה מדינה, וברחו כלם. ובדרך בריחתם עברו דרך איזה יער. ואבדו שם זכר ונקבה: אחד אבד זכר ואחד אבד נקבה. ועדין היו בנים קטנים, בני ארבע וחמש שנים. ולא היה להם מה לאכל. וצעקו ובכו, כי לא היה להם מה לאכל. בתוך כך בא אצלם בעטליר (קבצן) אחד עם השקים שלו (שקורין טארבעס), שנושא בהם לחם. והתחילו אלו הבנים להתקרב אליו ולהיות ברוכים אתריו. ונתן להם לחם לאכל, ואכלו. ושאל אותם: מהיכן באתם לכאן? השיבו לו: אין אנו יודעים, כי היו בנים קטנים בנ"ל. והתחיל לילך מהם, ובקשו ממנו שיפקח אותם עמו. ואמר להם: את זה איני רוצה, שתלכו עמי. בתוך כך הסתכלו, והנה הוא עור. והיה אצלם פלא: מאחר שהוא עור, איך יודע לילך? (ובאמת הוא חדוש מה שהיה קשה להם זאת. כי עדין היו בנים קטנים, רק שהיו בנים חכמים, והיה פלא אצלם בנ"ל). וברכם (זה הבעטליר העור) שיהיו כמותו, שיהיו זקנים כמותו והשאיר להם עוד לחם לאכל והלך לו. והבינו אלו הבנים כי השם יתברך השגיח עליהם, והזמין להם בעטליר עור בכאן לתן להם אכל.

אחר-כך פלה אצלם הלחם, ושוב התחילו לצעק עבור
 אכל. אחר-כך נעשה לילה ולנו שם. בבקר גם-כן לא
 היה להם לאכל והיו צועקים ובוכים. וחזר ובא
 בעטליר שהיה חרש. והתחילו לדבר אליו, והראה
 להם בידיו, ואמר להם שאינו שומע. ונתן להם גם-כן
 לחם לאכל, והלך מהם. ורצו גם-כן שיקחם עמו, ולא
 רצה. וברכם גם-כן שיהיו כמותו, והשאיר גם-כן להם
 לחם, והלך לו. וחזר וכלה הלחם אצלם, וחזרו וצעקו
 כנ"ל. וחזר ובא אצלם בעטליר שהיה כבד-פה.
 והתחילו לדבר עמו. והיה מנמנם בלשונו, ולא ידעו
 מה הוא אומר. והוא היה יודע מה הם מדברים, אך הם
 לא ידעו מה הוא אומר, כי היה מנמנם בלשונו כנ"ל.
 ונתן להם גם-כן לחם לאכל, והלך לו גם-כן כנ"ל.
 וברכם גם-כן שיהיו כמותו, והלך לו. הכל כנ"ל. וחזר
 ובא בעטליר שהיה צוארו עקם, והיה גם-כן כנ"ל.
 וחזר ובא בעטליר בעל חטוטרות, שקורין הויקיר
 (ובנת), וחזר ובא בעטליר בלא ידים. וחזר ובא בעטליר
 בלא רגלים, וכל אחד נתן להם לחם, וברכם שיהיו
 כמותו, הכל כנ"ל. אחר-כך חזר וכלה הלחם אצלם.

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות רעג

והתחילו לילך לשוב, עד שבאו לאיזה דרך. והלכו על אותו הדרך עד שבאו לאיזה כפר. ונכנסו אלו הבנים באיזה בית, והיו מרחמים עליהם ונתנו להם לחם. וחרו ונכנסו באיזה בית, ונתנו להם גספן, והיו מחזירים על הפתחים. וראו שזה טוב לפניהם. ועשו ביניהם שיהיו תמיד ביחד. ועשו להם שקים (שקורין סארבים) גדולות, והיו מחזירים על הפתחים, והלכו על כל השמחות: על סעודת ברית מילה ועל התנות, והלכו להם למקום אחר. והלכו לעירות, והיו מחזירים על הפתחים. והלכו על הירידים, וישבו בין הבעטלירש (קבצנים) בדרך שישבים שם על "הפריזבים" (אצטבאות אבן) עם הטעליר (צלחת לאספת מטבעות). עד שהיו אלו הבנים מפרסמים אצל כל הבעטלירש. כי כלם הכירו אותם, וידעו מהם שאלו הם הבנים שנאבדו ביער כנ"ל.

פעם אחד היה יריד גדול באיזה עיר גדולה. והלכו לשם הבעטלירש, ואלו הבנים הלכו גם כן לשם. ובא על דעת הבעטלירש שישדכו את אלו שני הבנים,

שׁוֹשָׁאוּ זֶה אֶת זֶה. וְתַכְּף שְׂדֵבְרוּ זֹאת קָצַת בְּעַטְלִירֵשׁ, הוֹטֵב הַדָּבָר מְאֹד בְּעֵינַי כָּלֵם, וְנִמְרוּ הַשְּׂדוּדָה. אֲכַל אִיךָ עוֹשִׁין לָהֶם חֲתָנָה? וְנִתְיַעֲצוּ. בְּאִשֶּׁר שְׂבִיּוֹם פְּלוֹנִי יִהְיֶה סְעוּדָה שֶׁל יוֹם הַלְּדֹת הַמֶּלֶךְ, (שְׁקוּרִין מִיַּנְיָנִים), וְיִלְכוּ לְשֵׁם כָּל הַבְּעַטְלִירֵשׁ. וּמִמָּה שְׂיִבְקָשׁוּ לְעֲצָמֹן שָׁם, בְּשֶׁר וְלַחֵם, מִזֶּה יַעֲשׂוּ חֲתָנָה. וּבֵן הָיָה. וְהָלְכוּ לְשֵׁם עַל הַמִּינְיָנִים כָּל הַבְּעַטְלִירֵשׁ, וּבְקָשׁוּ לָהֶם לָחֵם וּבְשֶׁר, וְגַם קָבְצוּ מַה שְׁנִשְׁתַּיֵּר מִן הַסְּעוּדָה בְּשֶׁר וְלַחֵם. שְׁקוּרִין קוֹלִיטֵשׁ (חֲלוֹת גְּדוֹלוֹת מִיַּחֲדוֹת לְשִׁמְחוֹת). וְהָלְכוּ וְחִפְרוּ בּוֹר גְּדוֹל שְׂיִהְיֶה מַחְזִיק מֵאֵה אֲנָשִׁים, וְכִסּוּ אוֹתוֹ עִם קָנִים וְעֶפֶר וְזָבֵל. וְנִכְנְסוּ לְשֵׁם כָּלֵם, וַעֲשׂוּ שָׁם חֲתָנָה לְאֵלוּ הַבָּנִים הַנְּיָל, וְהַכְּנִיסוּ אוֹתָם לַחֲפָה. וְהָיוּ שְׂמֵחִים שָׁם מְאֹד מְאֹד. וְגַם הִחְתֵּן וְהַפְּלָה הָיוּ שְׂמֵחִים מְאֹד. וְהִתְחִילוּ לִזְכֹּר הַחֲסָדִים שְׁעָשָׂה עִמָּהֶם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּהִיוֹתָם בַּיַּעַר. וְהָיוּ בּוֹכִים וְהָיוּ מִתְנַעֲנְעִים מְאֹד: אִיךָ לֹקְחִין לְכָאן אֶת הַבְּעַטְלִיר הָרֵאשׁוֹן הָעוֹר, שְׂהַבִּיא לָנוּ לָחֵם בַּיַּעַר? וְתַכְּף וּמִיד בְּתוֹךְ שְׁהָיוּ מִתְנַעֲנְעִים מְאֹד אַחֲרֵי הַבְּעַטְלִיר הָעוֹר, עָנָה וְאָמַר: הַגְּנִי, הִנֵּה בְּאִתִּי אֲצַלְכֶם עַל הַחֲתָנָה. וְאֲנִי נוֹתֵן לָכֶם מִתְּנָה לְדַרְשָׁה

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות ערה

(שקורין דרשה גישאנק), שתהיו זקנים כמוני, כי בתחלה ברכתי אתכם בזה, ועכשיו אני נותן לכם זאת במתנה נמורה לדרשה: שתהיו חיים ארבים כמוני. ואתם סבורים שאני עור? אין אני עור כלל. רק שכל זמן העולם בלו, אינו עולה אצלי בהרף עין. (ועל-כן הוא נדמה בעור, כי אין לו שום הסתכלות כלל על העולם, מאחר שכל זמן העולם אינו עולה אצלו בהרף עין. ועל-כן אין שיך אצלו הסתכלות וראיה בזה העולם כלל) ואני זקן מאד, ועדין אני יניק (צעיר מאד, תינוק) לגמרי, (הינו יונג) ולא התחלתי עדין לחיות כלל. ואף-על-פי-כן אני זקן מאד. ולא אני בעצמי אומר זאת, רק שיש לי הסכמה על-זה מהנשר הגדול ואספר לכם מעשה: (כל זה הוא דברי העור הנ"ל).

כי פעם אחת הלכו אנשים בספינות הרבה על הים. ובא רוח סערה ושבד את הספינות, והאנשים נצלו. ובאו אל מגדל אחד. ועלו אל המגדל, ומצאו שם כל המאכלים ומשקאות ומלבושים, וכל מה שצריכים. והיה שם כל טוב וכל התענוגים שבעולם. ענו ואמרו, שכל אחד יספר מעשה ישנה מה שהוא זוכר מזכרון הראשון. הינו מה שהוא זוכר מעת שהתחיל אצלו

הזכרון. והיו שם זקנים ונערים. והיו מכבדים את הזקן הגדול שביניהם שיספר בתחלה. ענה ואמר: מה אספר לכם, "אני זוכר גם כשתכבו את התפוח מן הענף". ולא ידע שום אחד מה הוא אומר. אך היו שם חכמים, ואמרו. בודאי זאת היא מעשה ישנה מאד, וכבדו את השני שיספר. ענה השני שלא היה זקן כמו הראשון: זאת היא מעשה ישנה? (בלשון תמה) זאת המעשה אני זוכר גם-כן, אבל אני זוכר גם-כן "כשהיה הנר דולק". ענו ואמרו שם: זאת היא מעשה ישנה ביותר מהראשונה. והיה פלא אצלם שזה השני, שהוא יניק (צעיר) מהראשון, וזוכר מעשה ישנה יותר מהראשון. וכבדו את השלישי שיספר. ענה ואמר השלישי, שהיה יניק יותר: אני זוכר גם כשהתחיל בגן הפרי, דהינו כשהתחיל להתרקם הפרי ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה ביותר. ענה הרביעי, שהיה יניק עוד יותר: אני זוכר גם "כשהוליכו הגרעין לנטע הפרי". ענה החמישי, שהיה יניק עוד יותר: אני זוכר גם "החכמים, שהם היו חושבים וממציאים את הגרעין". ענה הששי וכו', שהוא זוכר גם "את הטעם של הפרי

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות רעז

קדם שנכנסם הפעם בתוך הפרי. ענה השביעי וכו', ואמר "שהוא זוכר גם את הריח של הפרי קדם שנכנסם בפרי". ענה השמיני ואמר, שהוא זוכר גם "הפראח של הפרי קדם שנמשכה על הפרי". ואני (הינו זה הפעטליר העור שמספר כל זה) הייתי אז תינוק לגמרי, והייתי גם-כן שם. ועניתי ואמרתי להם: אני זוכר כל אלו הפעשיות, ואני זוכר "לאו כלום". (און איך גידענק נאר נישט) ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה מאד, יותר מכלם. והיה חדוש גדול אצלם שהתינוק זוכר יותר מכלם.

בתוך-כך בא נשר גדול ודפק על המגדל, ואמר להם: חדלו עוד מלהיות עניים. שובו אל האוצרות שלכם, והיו משתמשים באוצרות שלכם. ואמר להם שיצאו מן המגדל בדרך זקנותם, שכל מי שזקן יותר, יצא תחלה. והוציא כלם מן המגדל. והוציא תחלה את התינוק הנ"ל, כי באמת הוא זקן יותר מכלם. וכן כל מי שהיה יניק יותר, הוציא קדם. והזקן הגדול הוציא באחרונה. כי כל מי שהיה יניק יותר, היה זקן יותר

בנ"ל. וְהִזְקֵן שְׂבָהֶם הָיָה יָנִיק יוֹתֵר מִכָּלֶם. וְאָמַר לָהֶם:
 (הַנָּשֵׁר הַגָּדוֹל הַנִּל) אֲנִי אֶפְרַשׁ לָכֶם אֶת הַמַּעֲשִׂיֹת שֶׁסָּפְרוּ
 כָּל הַנִּל. כִּי זֶה שֶׁסָּפַר שֶׁהוּא זוֹכֵר גַּם כְּשִׁחַתְכוּ אֶת
 הַתְּפוּחַ מִן הָעֵנָף, הֵינּוּ שֶׁהוּא זוֹכֵר גַּם כְּשִׁחַתְכוּ אֶת
 מִבּוֹרוֹ. (הֵינּוּ שָׁנָם אֶת הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה שֶׁנַּעֲשָׂה עִמּוֹ תִּכְף בְּעַת
 הַהוֹלָדָה, בְּעַת שִׁחַתְכוּ אֶת מִבּוֹרוֹ, גַּם אֶת זֶה הוּא זוֹכֵר). וְהַשְּׁנִי
 שֶׁאָמַר שֶׁזוֹכֵר בְּשַׁעַה שֶׁהָיָה הַנֵּר דוֹלֵק, הֵינּוּ שֶׁהוּא זוֹכֵר
 גַּם כְּשֶׁהָיָה בְּעֵבֹר, שֶׁהָיָה נֵר דוֹלֵק עַל רֵאשׁוֹ. וְזֶה
 שֶׁאָמַר שֶׁזוֹכֵר גַּם בְּעַת שֶׁהִתְחִיל רְקוּם הַפְּרִי, הֵינּוּ
 שֶׁזוֹכֵר גַּם כְּשֶׁהִתְחִיל לְהִתְרַקֵּם הַגֹּפֶן, דִּהֵינּוּ בְּעַת
 יִצְרֵת הַגֹּלֶד. וְזֶה שֶׁזוֹכֵר בְּעַת שֶׁהָיוּ מוֹלִיכִים הַגֵּרְעִין
 לְנֹטַע הַפְּרִי, הֵינּוּ שֶׁזוֹכֵר גַּם כְּשֶׁנִּמְשְׁכָה הַטֶּפֶח בְּעַת
 הַזְּוּגָה. וְזֶה שֶׁזוֹכֵר אֶת הַחֲכָמִים שֶׁהָיוּ מִמְצִיאִים אֶת
 הַגֵּרְעִין, הֵינּוּ שֶׁזוֹכֵר גַּם כְּשֶׁהָיָה הַטֶּפֶח עֲדִין בְּמַח. (כִּי
 הַמַּחִין מִמְצִיאִים אֶת הַטֶּפֶח). וְזֶה שֶׁזוֹכֵר אֶת הַטַּעַם, הֵינּוּ
 הַנֶּפֶשׁ. וְהַרִיחַ, הֵינּוּ הָרוּחַ. וְהַמְרָאָה, הֵינּוּ הַנְּשָׁמָה.
 וְהַתֵּינֹק אָמַר שֶׁזוֹכֵר לָאוּ כָּלֹם, כִּי הוּא לְמַעַלָּה מִן
 הַכָּל, וְזוֹכֵר אֶפְלוּ מַה שֶׁהוּא קָדָם מִנְּפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה,
 שֶׁהוּא בְּחִינַת "אֵין". וְאָמַר לָהֶם: חֲזְרוּ אֶל הַסְּפִינּוֹת

ספורי מהשבועה בעטלירם מעשיות רעט

שְׁלָכֶם, שְׁהֵם הַגּוֹפִים שְׁלָכֶם שְׁנִשְׁבְּרוּ, שִׁחֲזָרוּ וַיִּכְנֹו.
עָתָה תִּזְרוּ אֲלֵיהֶם, וּבִרְךְ אוֹתָם. וְלִי (הִינֵנּוּ זֶה הַבְּעַטְלִיר הַעוֹר
שֶׁהִיָּה תִינּוֹק אֹו, שֶׁהוּא מְסַפֵּר כָּל זֶה) אָמַר הַנְּשֹׂר הַגְּדוֹל הַנְּ"ל:
אֶתָּה בּוֹא עִמִּי, כִּי אֶתָּה כְּמוֹתִי. כִּי אֶתָּה "זָקֵן מְאֹד
וְעַדִּין אֶתָּה יִנִּיק מְאֹד" וְעַדִּין לֹא הִתְחַלַּתְּ לַחֲיוֹת כְּלָל.
וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן אֶתָּה זָקֵן מְאֹד. וְגַם אֲנִי כָּךְ, כִּי אֲנִי זָקֵן
וְעַדִּין אֲנִי יִנִּיק וְכוּ'. נִמְצָא, שֶׁיֵּשׁ לִי הַסְּכָמָה מֵאוֹתוֹ
הַנְּשֹׂר הַגְּדוֹל. (שֶׁאֲנִי חֵי חַיִּים אֲרַכִּים כְּנִ"ל) וְעָתָה אֲנִי נוֹתֵן
לְכֶם חַיִּים אֲרַכִּים שְׁלִי, בְּמִתְנָה לְדַרְשָׁה. וְנַעֲשֶׂה שֵׁם
שְׁמָחָה וְחֵדוּהָ גְדוֹלָה וְעֲצוּמָה מְאֹד מְאֹד.

בַּיּוֹם הַשְּׁנִי שֶׁל שִׁבְעַת יָמֵי הַמִּשְׁתָּה, חֲזָרוּ וַיִּכְרוּ הַזּוּג
הַזֶּה אֶת הַבְּעַטְלִיר הַשְּׁנִי. הִינֵנו הַחֲרָשׁ שֶׁהִחֲיָה אוֹתָם
וְנָתַן לָהֶם לֶחֶם. וְהָיוּ בּוֹכִים וּמְתַנַּעְנְעִים: אֵיךְ לוֹקַחִין
לְכָאֵן אֶת אוֹתוֹ הַבְּעַטְלִיר הַחֲרָשׁ שֶׁהִחֲיָה אוֹתָנוּ, כְּנִ"ל?
בְּתוֹךְ שֶׁהָיוּ מְתַנַּעְנְעִים אַחֲרָיו, וְהִנֵּה הוּא בָּא, וְאָמַר
הַגְּנִי. וְנִפְלַע אֲלֵיהֶם, וְנִשְׁקָ אוֹתָם, וְאָמַר לָהֶם: עָתָה אֲנִי
נוֹתֵן לְכֶם בְּמִתְנָה שֶׁתְּהִיוּ כְּמוֹנִי, שֶׁתְּחִיו חַיִּים טוֹבִים
כְּמוֹנִי. כִּי בִתְחִלָּה בִּרְכָתִי אֶתְכֶם בְּזֶה, וְעָתָה אֲנִי נוֹתֵן

לכם תימים טובים שלי, במתנה גמורה לדרשה. ואתם סוברים שאני חרש? אין אני חרש כלל, רק שכל העולם בלו אינו עולה אצלי לבלום, שאשמע החסרון שלהם. כי כל הקולות, בלם הם מן חסרונות. כי כל אחד ואחד צועק על חסרונו. ואפלו כל השמחות שבעולם, בלם הם רק מחמת החסרון, ששמח על החסרון שחסר לו ונתמלא. ואצלי, כל העולם בלו אינו עולה לבלום, שיכנסו באוני החסרון שלהם. כי אני חי תימים טובים שאין בהם שום חסרון. ויש לי הסכמה על זה שאני חי תימים טובים, מן המדינה של עשירות. ותיים טובים שלו הוא, שהיה אוכל לחם ושותה מים.

(וספר להם): כי יש מדינה שיש בה עשירות גדול, שיש להם אוצרות גדולים. פעם אחת נתקבצו. והתחיל כל אחד להתפאר עם תימים טובים שלו, איך הוא חי תימים טובים, וכן ספר כל אחד ואחד מסדר התיים טובים שלו. ועניתי ואמרתי להם. אני חי תימים טובים, שהם טובים יותר מתיים טובים שלכם. והא ראיה, כי אם אתם תימים תימים טובים, אראה אם תוכלו להושיע את

מדינה פלונית. היות שיש מדינה שהיה להם גן, והיה באותו הגן פרות, שהיה להם כל מיני טעמים שבעולם. גם היה שם כל מיני ריחות שבעולם, גם היו שם כל מיני מראה כל הגננין וכל "הקנויאיין" (פרחים) שבעולם, הכל היה שם באותו הגן. והיה על הגן גנני אחד (שקורין אנראדניק). והיו בני אותו המדינה חיים חיים טובים על-ידי אותו הגן. ונאבד שם הגנני. וכל מה שהיה שם באותו הגן, בודאי מכרח להיות כלה ונפסד, מאחר שאין שם הממנה, דהינו הגנני. אבל אף-על-פי-כן היו יכולים לחיות מן הספיתים שבגן. ובא עליהם מלך אכזר על אותה המדינה, ולא היה יכול לעשות להם דבר. והלך וקלקל את החיים טובים של המדינה שהיה להם מן הגן. ולא שקלקל את הגן. רק שהשאיר שם באותה המדינה שלש בתות עבדים, וצוה עליהם שיעשו מה שפקד עליהם. ועל-ידי-זה קלקלו את הטעם. שעל-ידי מה שעשו שם, כל מי שירצה לטעם איזה טעם יהיה טעם נבלה. וכן קלקלו את הרית. שכל הריחות, יהיה להם ריח חלבנה. וכן קלקלו את המראה, שהחשיכו את העינים באלו יש

עננים ועבים. (הכל על-ידי מה שעשו שם, כאשר צוה עליהם מלך האכזר כנ"ל) ועתה, אם אתם חיים חיים טובים, אראה אם תוכלו להושיע אותם. ואני אומר לכם (כל זה דברי החרש הנ"ל) שאם לא תושיעו אותם, יוכלו הקלקולים הנ"ל של אותו המדינה להזיק לכם גם-כן. והלכו העשירים הנ"ל אל אותו המדינה, וגם אני הלכתי עמם. וגם בדרך הלוקם היו חיים גם-כן כל אחד ואחד חיים טובים שלו, כי היו להם אוצרות כנ"ל.

בשפאו סמוך להמדינה, התחיל להתקלקל גם אצלם הטעם ושאר הדברים, והרגישו בעצמם שנתקלקל אצלם. ואמרתי להם: אם עתה, שעדין לא נכנסתם אצלם, כבר נתקלקל אצלכם הטעם וכו', ואיך יהיה אם תכנסו לשם? ומכל שכן איך תוכלו להושיע אותם. ולקחתי לחם שלי ומים שלי, ונתתי להם. והרגישו בלחם ומים שלי כל הטעמים, (ובל הריחות וכו') ונתתקן מה שנתקלקל אצלם. ובני המדינה הנ"ל, הינו המדינה שהיה שם הגן הנ"ל, התחילו לפקח על תקון המדינה שנתקלקל אצלם הטעם וכו' כנ"ל. ונתישבו: היות שיש

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות רפג

מְדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, (הִינּוּ אוֹתוֹ הַמְּדִינָה עֲצֻמָּה בְּנִי"ל) וְנִרְאָה
לָהֶם שֶׁהִגְנִי שְׁלָהֶם שְׁנַאֲבָד (שְׁעַל־יָדוּ הָיָה לָהֶם חַיִּים טוֹבִים)
הוּא מִשְׁרֵשׁ אֶחָד עִם אוֹתָן בְּנֵי הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת,
שֵׁישׁ לָהֶם גַּם־כֵּן חַיִּים טוֹבִים. עַל־כֵּן הִיָּתָה עֲצַתָם
לְשַׁלַּח אֶל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, וּבְנֵדָאֵי יוֹשִׁיעוּ
אוֹתָם. וְכֵן עָשׂוּ. וְשָׁלְחוּ שְׁלוּחִים אֶל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה שֶׁל
עֲשִׂירוֹת. וְהִלְכוּ הַשְּׁלוּחִים, וּפְגָעוּ בָהֶם. (הִינּוּ שֶׁהַשְּׁלוּחִים
פָּגְעוּ בְּבְנֵי אוֹתוֹ הַמְּדִינָה עֲצֻמָּה שֶׁל עֲשִׂירוֹת. כִּי הֵם הָיוּ רוֹצִים לִילָךְ
אֲצֵלָם בְּנִי"ל) וְשָׁאֲלוּ אֶת הַשְּׁלוּחִים: לְהִיכֵן אַתֶּם הוֹלְכִים?
הַשִּׁיבוּ: אָנּוּ הוֹלְכִים אֶל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת,
שִׁיּוֹשִׁיעוּ אוֹתָנוּ. עָנוּ וְאָמְרוּ: אֲנַחְנוּ בְּעֲצַמְנוּ הֵם בְּנֵי
אוֹתָהּ הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, וְאָנּוּ הוֹלְכִים אֲצֵלְכֶם.
אָמַרְתִּי אָנִי לָהֶם: (הִינּוּ הַחֵרֵשׁ שֶׁמִּסְפָּר כָּל זֶה אָמַר לָהֶם) הֲלֹא
אַתֶּם צְרִיכִים אֵלַי, כִּי אַתֶּם לֹא תוּכְלוּ לִילָךְ לְשֵׁם
לְהוֹשִׁיעַ לָהֶם בְּנִי"ל. עַל־כֵּן אַתֶּם תִּשְׁאָרוּ כָּאֵן, וְאָנִי אֵלָךְ
עִם הַשְּׁלוּחִים לְהוֹשִׁיעַ לָהֶם. וְהִלְכַתִּי עִמָּהֶם. וְנִכְנַסְתִּי
בַּמְּדִינָה בְּאֵיזָה עִיר. וּבָאתִי, וְרָאִיתִי שְׂבָאִים אֲנָשִׁים
וְאוֹמְרִים אֵיזָה דְּבַר הִלְצָה (שְׁקוֹרִין וְעַרְטִיל). וְאַחֲרֵי־כֵן
מִתְקַבְּצִים עֲלֵיהֶם עוֹד אֵיזָה בְּנֵי אָדָם עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה אֵיזָה

קבוין, ואומרים איזה דברי הלצות (הינו ווערטליך) והם מחיכים ושוחקים. והטיתי און ושמעתי שהם מדברים נבול פה. וזה אומר דברי נבול פה, וזה אומר בדקות יותר, וזה שוחק וזה יש לו הנאה וכיזא. אחר־כך הלכתי להלן לעיר אחרת. וראיתי ששני בני אדם מריבים זה עם זה מחמת איזה משא ומתן. והלכו אל הבית־דין לדין, ופסק להם הבית־דין: זה זכאי וזה חייב. ויצאו מן הבית־דין. אחר־כך חזרו ונתקוטטו זה עם זה. ואמרו שאינם רוצים זה הבית־דין, רק הם רוצים בית־דין אחר ובחרו להם בית־דין אחר, (פי מאחר שהם מרצים על אותו הבית־דין שפחרו להם יכולין לדון לפניהם) ודנו לפני אותו הבית־דין. אחר־כך חזרו ונתקוטטו אחד מאלו עם אחר, ובחרו להם בית־דין אחר. וכן היו מריבים ומתקוטטים שם, ובחרו להם כפה בתי דינים, עד שכל העיר היתה מלאה מבתי דינים. והסתבלתי, שזה מחמת שאין שם אמת. ועתה זה מטה דין ונושא פנים לזה, ואחר־כך חברו נושא פנים לו, כי הם מקבלים שחד ואין בהם אמת.

רפה ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות

אחר־כֵּן רָאִיתִי שֶׁהֵם מְלֵאִים נְאוּף מִמֶּשׁ, וַיֵּשׁ שָׁם
נְאוּף הַרְבֵּה עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה כְּהִתֵּר אֲצֵלֶם. וְאִמַּרְתִּי לָהֶם,
שְׁבִיבִיל זֶה נִתְקַלְקַל אֲצֵלֶם הַטַּעַם וְהַרִיחַ וְהַמְרָאָה. כִּי
זֶה הַמְלֶךְ הָאֲבֹר הַשָּׂאִיר אֲצֵלֶם שְׁלֹשׁ כֶּתוּת עֲבָדִים
הַנְּלִי, שִׁיחִיו הוֹלְכִים וּמְקַלְקְלִים אֶת הַמְּדִינָה. שֶׁחִיו
הוֹלְכִים וּמְדַבְּרִים בִּינֵיהֶם נְבוּל פֶּה, וְהַכְּנִיסוּ נְבוּל־פֶּה
בְּתוֹךְ הַמְּדִינָה, וְעַל־יְדֵי נְבוּל פֶּה נִתְקַלְקַל הַטַּעַם. שֶׁכֵּל
הַטַּעֲמִים הֵם טַעַם נְבִלָה. וְכֵן הֵם הַכְּנִיסוּ שֶׁחַד בְּמְדִינָה.
וְעַל־יְדֵי־זֶה נֶחֱשְׁכוּ הָעֵינַיִם וְנִתְקַלְקַל הַמְּרָאָה, כִּי
"הַשֶּׁחַד יַעֲוֶר עֵינַי תַּכְּמִים". וְכֵן הֵם הַכְּנִיסוּ נְאוּף
בְּמְדִינָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְקַלְקַל הַרִיחַ. (וְעֵין בְּמָקוֹם אַחֵר
בְּדַבְּרֵינוּ שֶׁעַל־יְדֵי נְאוּף נִפְגַּם הַרִיחַ) עַל־כֵּן, תִּרְאוּ לְתַקֵּן אֶת
הַמְּדִינָה מִשְׁלֹשׁ עֲבֻרוֹת אֱלֹהִים, וְלַחֲפֹשׂ אַחֲרֵי הָאֲנָשִׁים
הַנְּלִי וְלַגְרֹשָׁם. וְאִזּוּ כִּשְׁתַּתְּקֵנוּ שְׁלֹשָׁה עֲבֻרוֹת אֱלֹהִים, לֹא
דִי שִׁיתַּתְּקֵן הַטַּעַם וְהַמְּרָאָה וְהַרִיחַ, כִּי אִם גַּם הַנְּנִי
שֶׁנֶּאֱבָד יוּכַל גַּם־כֵּן לְהַמְצִיא. וְעֲשׂוּ כֵּן. וְהִתְחִילוּ לְתַקֵּן
אֶת הַמְּדִינָה מִשְׁלֹשׁ עֲבֻרוֹת אֱלֹהִים. וְחַפְּשׂוּ אַחֲרֵי הָאֲנָשִׁים
הַנְּלִי, וְהָיוּ תוֹפְסִים אֶת אִיזָה אָדָם וְשׂוֹאֲלִין אוֹתוֹ:
מֵהֵיכָן בָּאתָ לְכָאן? עַד שֶׁנִּתְבָּרְרוּ אֲצֵלֶם הָאֲנָשִׁים שֶׁל

המלך האביר הנ"ל, וגרשו אותם. ותקנו את המדינה מעברות הנ"ל. בתוך כך נעשה רעש: אפשר אף-על-פי-כן זה המשגע שהולך ואומר שהוא הנגני, וכל אחד מחזיק אותו למשגע, וזרקין אחריו אבנים ומגרשין אותו, אפשר אף-על-פי-כן אולי הוא הנגני באמת? והלכו והביאו אותו לפניהם. (הינו לפני אלו שישבו ותקנו את המדינה. וגם הוא הינו החרש שמספר כל זה היה שם) ואמרת: בודאי זה הוא הנגני באמת. (נמצא שנתתן על-ידו המדינה הזאת). נמצא, שיש לי הסכמה מאותו המדינה של עשירות, שאני חי חיים טובים. כי אני תקנתי את המדינה הנ"ל בנ"ל. ועתה אני נותן לכם במתנה את החיים טובים שלי, ונעשה שם שמחה גדולה וחדוה רבה מאד: (וכן כל הבעמלירש הנ"ל בלם חזרו ובאו על החתנה, ונתנו במתנה לדרשה. מה שבתחלה ברכו אותם שהיו כמותם, ועכשו נתנו זאת במתנה לדרשה): הראשון נתן להם במתנה חיים ארבים, והשני נתן להם במתנה חיים טובים.

ביום השלישי חזרו ונזכרו הזוג הזה. והיו בוכים ומתגעגעים: איך לזקחין בכאן את הבעמליר השלישי,

רפז ספורי מהשבעה בעשילדים מעשיות

שְׁתֵּיהֶן כְּבֹד־פֶּה? בְּתוֹךְ כֶּךָ וְהִנֵּה הוּא בָּא, וַיֹּאמֶר: הֲגַנִּי.
וְנָפַל עֲלֵיהֶם, וַנִּשֶׁק אוֹתָם. וַאֲמַר לָהֶם גַּם־בֵּן פְּנִ"ל:
בְּתַחֲלָה בִּרְכֵתִי אֶתְכֶם שְׂתִהְיוּ כְּמוֹנִי, עַתָּה אֲנִי נוֹתֵן
לָכֶם בְּמִתְנָה לְדַרְשָׁה שְׂתִהְיוּ כְּמוֹנִי. וְאַתֶּם סְבוּרִים
שְׂאֵנִי כְּבֹד־פֶּה? אִין אֲנִי כְּבֹד־פֶּה כָּלֵל, רַק שְׂתִהְדְּבוּרִים
שֶׁל הָעוֹלָם, שְׂאֵינָם שְׂבָחִים לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, אִין בָּהֶם
שְׂלִימוֹת. (וְעַל־בֵּן הוּא נִרְאָה כְּכֹד־פֶּה. כִּי הוּא כְּכֹד־פֶּה מֵאֲלוֹ
הַדְּבוּרִים שֶׁל הָעוֹלָם שְׂאִין בָּהֶם שְׂלִימוֹת) אֲבָל בְּאֵמֶת אִין אֲנִי
כְּבֹד־פֶּה כָּלֵל, אֲדַרְבָּא אֲנִי מְלִיץ וְדַבְּרֵן נִפְלָא מְאֹד.
וְאֲנִי יָכוֹל לְדַבֵּר חִידוֹת וְשִׁירִים (שְׁקוּרִין לִידְעַר) נִפְלְאִים,
עַד שְׂאִין נִמְצָא שׁוּם נִבְרָא בְּעוֹלָם שְׂלֵא יִרְצָה לְשִׁמְעַ
אוֹתִי. וּבְאֲלוֹ הַחִידוֹת וְהַשִּׁירִים שְׂאֵנִי יוֹדַע, יֵשׁ בָּהֶם כָּל
הַחֲכָמוֹת. וַיֵּשׁ לִי הַסְּכָמָה עַל זֶה מֵאוֹתוֹ הָאִישׁ גָּדוֹל
הַנִּקְרָא "אִישׁ חֶסֶד הָאֵמֶת". (דְּעַר גְּרוֹסִיר מֵאֵן דְּעַר אֵמֶתִיר אִישׁ
חֶסֶד. בְּזֶה הַלְשׁוֹן סִפֵּר רַבְּנֵנוּ זְכוּרֵנוּ לְכַרְכָּה)

וַיֵּשׁ בְּזֶה מַעֲשֵׂה שְׂלֵמָה. כִּי פַעַם אַחַת יָשְׁבוּ כָּל
הַחֲכָמִים, וְכָל אֶחָד הִתְפָּאֵר בְּחֲכָמָתוֹ. זֶה הָיָה מִתְפָּאֵר
שְׂהַמְצִיא בְּחֲכָמָתוֹ עֲשִׂית בְּרוֹזֵל, וְזֶה הִתְפָּאֵר בְּמִין
מִתְכּוֹת אַחַר, וְזֶה הָיָה מִתְפָּאֵר שְׂהַמְצִיא בְּחֲכָמָתוֹ

עשית כסף שהוא חשוב ביותר, וזה התפאר שהמציא עשית זהב, וזה היה מתפאר שהמציא כלי מלחמה. וזה היה מתפאר שהוא יודע לעשות אלו המתכות, שלא מאלו הדברים שהם עושין מהם אלו המתכות. וזה היה מתפאר בחכמות אחרות. כי יש כמה דברים שהמציאו בעולם על ידי חכמות, כגון סאלימירע (המר גלם לעשית מתכות) ופילוויר (המר נפיו) וכיוצא בזה. והיה כל אחד מתפאר בחכמתו. ענה שם אחד ואמר: אני חכם יותר מכם, כי אני חכם כמו היום. ולא הבינו שם מה זה שאומר, שהוא חכם כמו היום. ואמר להם: כי כל החכמות שלהם יכולים לקבץ אותם, ולא יהיו מהם רק שעה אחת. אף על פי שכל חכמה וחכמה היא נלקחת מיום אחר, כפי הבריאה שהיה באותו היום. כי כל החכמות הנ"ל הם הרבבות. (ועל כן החכמה נלקחת מאותו היום שהיה בו אותו הבריאה שממנו התרבה) אף על פי כן יכולים על ידי חכמה לקבץ כל אלו החכמות בשעה אחת. אבל אני חכם כמו יום שלם. (כל זה התפאר אותו החכם האחרון הנ"ל) ענית ואמרתי אליו: (הינו זה הפכדפה הנ"ל אמר להחכם הנ"ל) כמו איזה יום? (הינו כמו איזה יום אתה

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות רפט

חכם ענה ואמר: (החכם הנ"ל) זה, (היגו זה הכבד-פה) הוא חכם
מפני מאחר ששואל כמו איזה יום. אבל כמו איזה יום
שתרצו, אני חכם. ועתה יקשה. מפני מה זה ששואל
כמו איזה יום, הוא חכם יותר מפניו, מאחר שהוא חכם
כמו איזה יום שירצה.

אך יש מעשה שלמה. כי זה האיש חסד האמת הוא
באמת איש גדול מאד. והוא (היגו זה הכבד-פה) הולך
ומקבץ כל החסדים של אמת, ומביא אותם אל זה
האיש חסד האמת. ועקר התהווה הזמן (כי הזמן בעצמו
הוא נברא) הוא על-ידי החסדים של אמת. וזה הכבד-פה
הוא הולך ומקבץ כל החסדים של אמת, ומביא אותם
אל זה האיש חסד האמת כנ"ל. ויש הר, ועל הקר
עומד אבן, ומן האבן יוצא מעין. וכל דבר יש לו לב.
וגם העולם בכללו יש לו לב. וזה הלב של העולם הוא
קומה שלמה, עם פנים וידיים ורגלים וכו'. אבל הצפרן
של הרגל, של אותו הלב של העולם, הוא מלבב
(בלשון אשכנז הארציקר) יותר מלב של אחר. וזה הקר עם
האבן והמעין הנ"ל עומד בקצה אחד של העולם, וזה

הלב של העולם עומד בקצה אחר של העולם. וזה הלב הנ"ל עומד כנגד המעין הנ"ל, וכוסף ומשתוקק תמיד מאד מאד לבוא אל אותו המעין, בהשתוקקות גדול מאד מאד. וצועק מאד לבוא אל אותו המעין. וגם זה המעין משתוקק אליו. וזה הלב, יש לו שתי חלישות. אחת, כי החמה רודפת אותו ושורפת אותו, (מחמת שהוא משתוקק ורוצה לילך ולהתקרב אל המעין) וחלישות השנייה, יש לו להלב מן גדל ההשתוקקות והגעגועים, שהוא מתגעגע וכוסף תמיד ומשתוקק מאד, בכלות הנפש, אל אותו המעין. וצועק וכו', כנ"ל. כי הוא עומד תמיד כנגד המעין הנ"ל, וצועק, נא גיוואלד (בטוי צעקה באדיש כמו "אחה") ומשתוקק אליו מאד כנ"ל. וכשצריך לנוח קצת, שיהיה לו אריכת הרוח קצת, שקורין אפ סאפין (נשימת רווחה) אזי בא צפור גדול ופורש כנפיו עליו, ומגן עליו מן החמה. ואז יש לו ניהא קצת. וגם אז, בשעת ניהא, הוא מסתכל גם-כן כנגד המעין ומתגעגע אליו. אך מאחר שהוא מתגעגע אליו כל-כך, מפני מה אינו הולך אל המעין? אך כשרוצה לילך ולהתקרב אל הקר, אזי אינו רואה השפוע, ואינו יכול

ספורי מהשבעה בעשירי מעשיות רצא

להסתכל על המעין. ואם לא יסתכל על המעין אזי תצא נפשו, כי עקר חיותו הוא מן המעין. וכשעומד בנגד החר אזי הוא רואה ראש השפוע של החר, ששם עומד המעין. אבל תכף בשילך ויתקרב אל החר, אזי נעלם מעיניו ראש השפוע, (וזה מוכן בחוש) ואזי אינו יכול לראות את המעין, ואזי תצא נפשו, חס ושלום. וכשזה הלב היה מסתלק, חס ושלום, אזי יתבטל כל העולם בלו. כי הלב הוא החיות של כל דבר. ובדאי אין קיום בלא לב, ועל כן אינו יכול לילך אל המעין. רק עומד בנגדו, ומתנענע וצועק בנ"ל. וזה המעין אין לו זמן, כי זה המעין אינו בתוך הזמן כלל. אך עקר הזמן של המעין, הוא רק מה שהלב נותן לו במתנה יום אחד. וכשמגיע היום להיות נגמר ונפסק, ואזי כשיגמר היום לא יהיה זמן להמעין ויסתלק, חס ושלום, ואזי יסתלק הלב, חס ושלום, בנ"ל ויתבטל כל העולם, חס ושלום, בנ"ל. ואזי, סמוך לגמר היום, אזי מתחילים לטל רשות זה מזה שקורין גיזעגנין (אחולים וברכות פרדה) ומתחילין לומר חידות ושירים (שקורין לידער) נפלאים זה לזה. (פאהבה רבה והשתוקקות גדול מאד מאד).

וְזֶה הָאִישׁ חֶסֶד הָאֲמֶת הַנִּלְיָשׁ לוֹ הַשְּׁנֵחָה עַל זֶה. וּבְשִׁמְנֵי הַיּוֹם בְּסוּפוֹ מִמֶּשׁ לְהִיּוֹת נִגְמָר וְנִפְסָק, אֲזִי זֶה הָאִישׁ חֶסֶד הָאֲמֶת הוּא נוֹתֵן בְּמִתְנָה יוֹם אֶחָד לְהֵלֵב הַנִּלְיָשׁ, וְהֵלֵב נוֹתֵן הַיּוֹם לְהַמְעִין. וְאֲזִי שׁוֹב יֵשׁ זְמַן לְהַמְעִין. וּבְשִׁזָּה הַיּוֹם הוֹלֵךְ מִמְקוֹם שֶׁהוּא בָּא מִשָּׁם, אֲזִי הוּא הוֹלֵךְ גַּם-בֵּן בְּחִידוֹת וְשִׁירִים נִפְלְאִים מְאֹד. (שִׁישׁ בָּהֶם כָּל הַחֲכָמוֹת) וַיֵּשׁ שְׁנַיִם בֵּין הַיָּמִים. כִּי יֵשׁ יוֹם אֶחָד בְּשָׁבוֹעַ וַיּוֹם שְׁנַיִם וְכוּ'. וְכֵן יֵשׁ רֵאשִׁי-חֲדָשִׁים וַיָּמִים מִזְבִּים. וְכָל הַזְּמַן שִׁישׁ לְהָאִישׁ חֶסֶד שֶׁל אֲמֶת הַכָּל עַל-יָדָי. (הֵינּוּ הַכְּבֹדָּה שֶׁמִּסְפָּר כָּל זֶה) כִּי אֲנִי הוֹלֵךְ וּמְקַבֵּץ כָּל הַחֲסָדִים שֶׁל אֲמֶת, אֲשֶׁר מֵהֶם הַתְּהוּוֹת הַזְּמַן כְּנִלְיָשׁ. (וְעַל-כֵּן הוּא חָכֵם יוֹתֵר אֶפְלוּ מִהַחֲכָם הַנִּלְיָשׁ, שֶׁהוּא חָכֵם כְּמוֹ אִיזָה יוֹם שִׁירָצָה. כִּי כָל עֵקֶר הַזְּמַן וְהַיָּמִים, כָּלֵם נִתְהוּיִם עַל-יָדוֹ, הֵינּוּ עַל-יָדֵי הַכְּבֹדָּה, שֶׁהוּא מְקַבֵּץ הַחֲסָדִים שֶׁל אֲמֶת אֲשֶׁר מִשָּׁם הַזְּמַן, וּמִבִּיא אוֹתָם אֶל הָאִישׁ חֶסֶד הָאֲמֶת. וְהוּא נוֹתֵן יוֹם לֵלֵב, וְהֵלֵב נוֹתֵן לְהַמְעִין, אֲשֶׁר עַל-יָדֵי זֶה נִתְקַיֵּם הָעוֹלָם כְּלוֹ. נִמְצָא שֶׁעֵקֶר הַתְּהוּוֹת הַזְּמַן עִם הַחִידוֹת וְשִׁירִים שִׁישׁ בָּהֶם כָּל הַחֲכָמוֹת, הַכָּל עַל-יָדֵי הַכְּבֹדָּה). נִמְצָא שִׁישׁ לִי הַסְּבָמָה מִזֶּה הָאִישׁ חֶסֶד הָאֲמֶת שֶׁאֲנִי יְכוֹל לֹאמַר חִידוֹת וְשִׁירִים, שִׁישׁ בָּהֶם כָּל הַחֲכָמוֹת. (כִּי כָל הַזְּמַן עִם הַחִידוֹת וְהַשִּׁירִים נִתְהוּיִם עַל-יָדוֹ כְּנִלְיָשׁ), וְעַתָּה אֲנִי

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות רצג

נותן לכם במתנה גמורה לדרשה שתהיו כמוני. ונעשה שם שמחה וחדנה גדולה מאד. "הילוא גיטאן" (בטוי שמחה). בשגמרו השמחה של אותו היום ולנו אחרי-כן, בבקר חזרו הזוג כנ"ל והיו מתגעגעים וכו' אחרי הפעטליר שהיה צוארו עקם. בתוך כך והנה הוא בא, ואמר הנני וכו'. בתחלה ברכתי אתכם שתהיו כמוני, עתה אני נותן לכם במתנה לדרשה שתהיו כמוני. ואתם סוברים שיש לי צואר עקם? אין צוארי עקם כלל. אדרבא, יש לי צואר שנה מאד, צואר יפה מאד. רק שיש הבלי עולם. ואני איני רוצה להוציא שום הכל ורוח, שקורין הוץ (נשיפת אויר החוצה) בהבלי עולם. (ומחמת זה נדמה שצוארו עקם, כי הוא מעקם צוארו מהבלי עולם ואינו רוצה להוציא שום הכל ורוח בהבלי עולם) אבל באמת יש לי צואר יפה מאד, צואר נפלא מאד. כי יש לי קול נפלא מאד. וכל מיני הקולות שבעולם, שהם קול בלא דבור, בלם אני יכול להוציאם בקולי. כי יש לי צואר וקול נפלא מאד. ויש לי הסכמה על זה מאותה המדינה. כי יש מדינה שהם בקיאים מאד בהכמת הנגינה (שקורין מאזיקא). וכלם עוסקים שם בהכמה זו,

ואפלו בנים קטנים. ואין שם קטן שלא יכול לנגן על איזה כלי שיר. והקטן שבאותו המדינה, הוא חכם גדול במדינה אחרת באותו החכמה של נגינה. והחכמים והמלך שבאותו המדינה והקאפעלייש (מקהלות זמר) הם חכמים מפלגים מאד מאד באותו החכמה.

פעם אחת ישבו החכמים של אותו המדינה. והיה כל אחד מתפאר בנגינה שלו: זה היה מתפאר שהוא יודע לנגן על כלי שיר פלוני, וזה התפאר שיודע לנגן על כלי שיר פלוני, וזה התפאר בכלי שיר פלוני. וזה היה מתפאר שיודע לנגן על כמה כלי שיר. וזה התפאר שיודע לנגן על כל כלי שיר, וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כלי שיר פלוני, וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כלי שיר פלוני. וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כמה כלי שיר. וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו תוף ממש, (שקורין פויק) כאלו מבין בתוף. וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כאלו מורין בקני שרפה, שקורין אורמאטים (תותחים)

ספורי מהשבועה בעטלירם מעשיות רצה

ואני הייתי גם-כן שם. עניתי אני ואמרתי להם: קולי, טוב יותר מקולות שלכם, והיא ראיה. כי אם אתם חכמים כל-כך בקול נגינה, אם-כן הושיעו את אותן שתי מדינות. ואלו השתי מדינות הם רחוקים זה מזה אלה פרסאות. ובאלו שתי המדינות, בשמגיע הלילה אין יכולין לישן. כי בשנעשה לילה אני מתחילים הכל להיות מיגלים בקול יללה, אנשים ונשים וטף. אם היה מנח שם אבן, היה נמוח. כי בלילה הם שומעים קול יללה מאד, ומחמת זה כלם מיגלים אנשים ונשים וכו'. (וכן מתנהג בשתי המדינות) כי במדינה זו שומעים הקול יללה, ומיגלים הכל כנ"ל. וכן במדינה אחרת גם-כן כן. ושתי המדינות הם רחוקים זה מזה אלה פרסאות. ועל-כן אם אתם חכמים כל-כך בנגינה, אראה אם תוכלו להושיע את אותן שתי המדינות, או שתוכלו לבנות לעשות את קולם. (הינו שהם יכוננו להוציא קול מבין כמו קול היללה הנשמע שם) ואמרו לו: (הינו החכמים הנ"ל אמרו לזה שצוארו עקם) התוליך אותנו לשם? ואמר: הן, אני מוליך אתכם לשם. ונתעוררו כלם לילך לשם. והלכו ובאו לשם. (הינו לאחת משתי המדינות הנ"ל) בשבאו לשם, בשעהגיע הלילה, היה

בנ"ל שֶהָיוּ בָלֵם מִיִּלְלִים מְאֹד בְּנִ"ל. וְגַם הַחֲכָמִים הַנִּ"ל גַּם־כֵּן הָיוּ מִיִּלְלִים. (וּמִמִּילָא רָאוּ בְּוֹדָאֵי שְׂאִינָם יְכוּלִים לְהוֹשִׁיעַ אֶת אוֹתָן הַמְּדִינֹת). וְאָמַר לָהֶם: (הֵינּוּ זֶה שְׂצוּאָרוֹ עִקָּם אָמַר אֶל הַחֲכָמִים הַנִּ"ל) עַל כָּל פָּנִים, תֹּאמְרוּ לִי מִהֵיכָן בָּא זֹאת שְׂנִשְׁמַע קוֹל יִלְלָה הַנִּ"ל בְּנִ"ל? אָמְרוּ לוֹ: וְאֵתָה יוֹדֵעַ? הַשִּׁיב: אֲנִי יוֹדֵעַ בְּוֹדָאֵי. כִּי יֵשׁ שְׁנַי צַפְרִים, אֶחָד זָכָר וְאֶחָת נְקֵבָה, וְהֵם רַק זֹנֵג אֶחָד בְּעוֹלָם. וְנִשְׂבְּדָה הַנְּקֵבָה. וְהוּא הוֹלֵךְ וּמְחַפֵּשׂ אוֹתָהּ, וְהִיא מְחַפֵּשֶׁת אוֹתוֹ. וְהָיוּ מְחַפֵּשִׁים הֶרְבֵּה זֶה אֶת זֶה עַד שֶׁנִּתְעוּ, וְרָאוּ שְׂאִינָם יְכוּלִים לְמַצֵּא אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ. וְנִשְׂאָרוֹ עוֹמְדִים, וְעָשׂוּ לָהֶם קִנְיָם. זֶה הַצַּפּוֹר עֹשֶׂה לוֹ קֵן סְמוּךְ לְמְדִינָה אֶחָת מִשְׁתֵּי הַמְּדִינֹת הַנִּ"ל. וְלֹא סְמוּךְ מִכּוּשׁ, רַק שְׂבַעֲרֵף קוֹל הַצַּפּוֹר הוּא סְמוּךְ, כִּי יְכוּלִים לְשִׁמַּע הַקּוֹל שֶׁל הַצַּפּוֹר בְּאוֹתוֹ הַמְּדִינָה מִמְּקוֹם שְׂעָמַד שָׁם. וְעֹשֶׂה לוֹ קֵן. וְכֵן הִיא עֹשֶׂתָה לָהּ גַּם־כֵּן קֵן סְמוּךְ לְמְדִינָה הַשְּׂנִיָּה (הֵינּוּ גַם־כֵּן בְּנִ"ל שֶׁהוּא סְמוּךְ מִחַמַּת שִׁיכּוּלִים לְשִׁמַּע שָׁם הַקּוֹל בְּנִ"ל). וּכְשֶׁמִּגִּיעַ הַלֵּילָהּ, אֲזִי אֵלוֹ הַזֹּנֵג צַפְרִים מִתְחִילִים כָּל אֶחָד וְאֶחָת לֵילֵל בְּקוֹל יִלְלָה גְדוֹלָה מְאֹד, כִּי כָּל אֶחָד מִיִּלְלָה עַל זֹנֵגוֹ בְּנִ"ל. וְזֶהוּ הַקּוֹל יִלְלָה שְׂנִשְׁמַע בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי

רצו ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות

הַמְדִינֹת. (אֲשֶׁר מַחֲמַת אוֹתוֹ הַקּוֹל יִלְלָה בְּלִם מִיִּלְלִים מְאֹד וְאֵינָם יְכוּלִים לִישֹׁן) אֵךְ לֹא רָצוּ לְהֶאֱמִין זֹאת. וְאָמְרוּ לוֹ: הַתּוֹלִידִי אוֹתָנוּ לְשֵׁם? וְאָמַר הֵן. (אֲנִי יְכוּל לְהוֹלִידִי אֶתְכֶם לְשֵׁם) אֵךְ אֵין אַתֶּם יְכוּלִים לָבוֹא לְשֵׁם. כִּי בְּשִׁתְּתִקְרְבוּ לְשֵׁם, לֹא תוּכְלוּ לְסַבֵּל אֶת קוֹל הַיִּלְלָה. מֵאַחַר שְׁנָם כָּאֵן אֵין אַתֶּם יְכוּלִים לְסַבֵּל, וְאַתֶּם מְכַרְחִים גַּם־כֵּן לִילֵל בְּנִ"ל, בְּשִׁתְּנִיעוּ לְשֵׁם לֹא תוּכְלוּ לְסַבֵּל כָּלֵל. וּבִיּוֹם (אִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְשֵׁם כִּי בִיּוֹם) אִי אֶפְשָׁר לְסַבֵּל הַשְּׂמִחָה שְׂיִישׁ שֵׁם. כִּי בִיּוֹם מִתְקַבְּצִים שֵׁם צַפְרִים אֶצֶל כָּל אֶחָד וְאַחַת מֵהַזּוּג הַנִּ"ל, וְהֵם מְנַחֲמִים וּמְשִׂמְחִים אֶת כָּל אֶחָד וְאַחַת מֵהַזּוּג הַנִּ"ל בְּשִׂמְחוֹת גְּדוּלוֹת מְאֹד מְאֹד, וְאוֹמְרִים לְהֵם דְּבָרֵי תִנְחוּמִין, שְׁעֵדִין אֶפְשָׁר שֶׁתִּמְצְאוּ זֶה אֶת זֶה עַד שְׂבִיּוֹם אִי אֶפְשָׁר לְסַבֵּל אֶת גְּדֵל הַשְּׂמִחָה שְׂיִישׁ שֵׁם. וְקוֹל הַצַּפְרִים שְׂמִשְׂמְחִים אוֹתָם אֵינּוּ נִשְׁמָע לְמֶרְחוֹק, רַק בְּשִׂמְנוּעִים לְשֵׁם. אֲבָל קוֹל הַזּוּג הַנִּ"ל שְׂמִיִּלְלִים בְּלִילָה, הוּא נִשְׁמָע לְמֶרְחוֹק. וְאִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְשֵׁם מַחֲמַת זֶה בְּנִ"ל.

אָמְרוּ לוֹ: (הֵינּוּ הַחֲכָמִים הַנִּ"ל אָמְרוּ לָזֶה שְׁצוּאָרוֹ עָקוֹם) וְאַתָּה

יכול לתקן זאת? השיב: אני יכול לתקן, כי אני יכול לעשות ולכונן כל הקולות שבעולם. (הינו שכל מיני קולות שבעולם הוא יכול להוציאם בקולו, ולכונן ממש כמו איזה קול שיהיה) גם אני יכול להשליך קולות. הינו, כי אני יכול להשליך קול, שבבאן, במקום שאני מוציא הקול, לא יהיה נשמע הקול כלל. רק ברחוק יהיה נשמע שם הקול. ועל-כן אני יכול להשליך את הקול של הצפורה, שיגיע סמוך למקום הצפור. וכן להשליך קול הצפור, שיגיע סמוך למקום הצפורה. ולהמשיכם יחד על-ידי-זה. (ועל-ידי-זה יתקן כל הנ"ל). אך מי יאמין זאת? והוליד אותם לתוך איזה יער. ושמעו כמו אחד שפוחת את הדלת, וחוזר וסוגרו ונועלו בבית (שקורין קלאמקא), ונשמע קול ההכאה של (הקלאמקא) ומורה בקני שרפה (שקורין ביקס), ושולח את הכלב לחטף (את הדבר שהיה מורה). והכלב היה מתחבט וגורר את עצמו בתוך השלג (בלשון אשכנז גיגראניט אין שנייא). וכל זה שמעו אלו החכמים והסתכלו, ולא ראו דבר. גם לא שמעו ממנו (הינו מן זה שצוארו עקם) שום קול כלל. (רק שזה שצוארו עקם היה משליך קולות באלו, ועל-כן שמעו אלו הקולות. וממילא ראו

רצט ספורי מהשבועה בעטלירם מעשיות

שהוא יכול לעשות כל הקולות ולכוננם ממש. וגם להשליך קולות. ועל-כן יוכל לתקן את כל הנ"ל. ולא ספר יותר בזה הענין ומוכן שדלג בכאן. נמצא, שיש לי הסכמה מאותו המדינה שקולי נפלא מאד. ואני יכול לעשות כל מיני קולות שבעולם כנ"ל. ועתה אני נותן לכם זאת במתנה גמורה לדרשה שתהיו כמוני. ונעשה שם שמחה גדולה וחדוה רבה מאד.

ביום החמישי גם-כן היו שמחים. וזכרו הזוג את הבעטליר שהיה לו חטוטרות, (שקורין הוקיר). והיו מתגעגעים מאד: איך לוקחים בכאן את אותו הבעטליר ההוקיר, כי אם היה הוא בכאן היתה השמחה גדולה מאד, והנה הוא בא, ואמר: הנה באתי על החתנה. ונפל עליהם, וחיבק ונשק אותם, ואמר להם: בתחלה ברכתי אתכם שתהיו כמוני, ועתה אני נותן לכם. במתנה לדרשה שתהיו כמוני. ואין אני בעל חטוטרות (הינו הוקיר) כלל. רק אדרבא יש לי כתפים כאלו (שקורין פלייצים), שהם בחינת "מעט מחזיק את המרבה". ויש לי הסכמה על זה. כי פעם אחת היה שיחה וספור, שהיו אנשים מפארים עצמם

בבחינה זו. שכל אחד ואחד הִיה מתפאר שיש לו בחינה זו של מעט מחזיק את המרבה. ומאחד מהם היו מחיכים ושוחקים ממנו, והשאר שהתפארו בבחינה זו, של מעט מחזיק את המרבה, נתקבלו דבריהם. אבל בחינת מעט מחזיק את המרבה שיש לי הוא גדול מכלם.

כי אחד מהנ"ל התפאר שהמח שלו הוא בחינת מעט מחזיק את המרבה, כי הוא נושא במח שלו אלפים ורבבות אנשים עם כל ההצטרפות שלהם, (וכל התנהגות שלהם), וכל ההוויות והתנועות שלהם, הבל באשר לכל הוא נושא במחו, ועל-כן הוא מועט מחזיק את המרבה, כי מחו נושא כל-כך אנשים עם וכו' פנ"ל. ושחקו ממנו, ואמרו כי האנשים אינם כלום, והוא אינו כלום.

ונענה אחד ואמר: אני ראיתי מעט מחזיק את המרבה כזה. כי פעם אחת ראיתי הר שהיה מנח עליו הרבה זבל וטנור. והיה חדוש אצלי: מהיכן בא על הר הזה כל-כך זבל וטנור? והיה שם אדם אחד אצל אותו

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות שא

הָהָר, וְאָמַר: כָּל זֶה מְמַנִּי. כִּי אוֹתוֹ הָאָדָם הָיָה יוֹשֵׁב שָׁם
אֶצֶל אוֹתוֹ הָהָר. וְהִשְׁלִיךְ שָׁם תַּמִּיד עַל אוֹתוֹ הָהָר זָבֵל
וּפְרֵשׁ שָׁלוֹ מֵאֲכִילָה וּשְׂתֵיָה שָׁלוֹ, וְטַנֵּף שָׁם. עַד שֶׁעַל-
יָדוֹ נִתְרַבָּה הַזָּבֵל וְהַטַּנּוּף שָׁם עַל אוֹתוֹ הָהָר. נִמְצָא
שָׂזָה הָאִישׁ הוּא מַעֲט מַחְזִיק אֶת הַמְרַבָּה, כִּי עַל-יָדוֹ
נִתְרַבָּה הַזָּבֵל כָּל-כָּךְ. (כֵּן הוּא בְּחִינַת מַעֲט מַחְזִיק אֶת
הַמְרַבָּה שֶׁל הָאִישׁ הַנִּזְכָּר, שֶׁהַתַּפְאָר בְּמַחוֹ שֶׁמַּחְזִיק בְּמַה
אֲנָשִׁים כַּנִּזְכָּר).

וְאֶחָד הַתַּפְאָר שֵׁישׁ לוֹ בְּחִינַת מַעֲט מַחְזִיק אֶת הַמְרַבָּה.
כִּי יֵשׁ (לוֹ) חֲתִיכַת מְדִינָה, שֶׁהִיא מוֹצִיאָה פְּרוֹת הַרְבֵּה.
וְאַחֲרֵי-כֵן בְּשִׂמְחָתָם בֵּין אֶת הַפְּרוֹת שֶׁהוֹצִיאָה הַמְדִינָה,
רוֹאִין שֶׁהַמְדִינָה אֵינָה מַחְזֶקֶת מְקוֹם כָּל-כָּךְ כְּמוֹ
הַפְּרוֹת. כִּי אֵין בָּהּ מְקוֹם כָּל-כָּךְ לְהַחְזִיק כָּל-כָּךְ פְּרוֹת.
נִמְצָא שֶׁהִיא בְּחִינַת מַעֲט מַחְזִיק אֶת הַמְרַבָּה. וְהוֹטְבוּ
דְּבָרָיו. כִּי בְּאַמַּת, בְּוֹדָאֵי הוּא בְּחִינַת מַעֲט מַחְזִיק אֶת
הַמְרַבָּה.

וְאֶחָד אָמַר שֵׁישׁ (לוֹ) פְּרָדִים נִפְלָא מְאֹד, שֵׁישׁ שָׁם פְּרוֹת
וְכוּי. וְנוֹסְעִים לְשָׁם בְּמָה וְכַמָּה בְּנֵי אָדָם וְשָׂרָרוֹת, כִּי

הוא פָּרַדַּם נָאָה מְאֹד. וּבְקִיץ נֹסְעִים לְשֵׁם כַּמָּה בְּנֵי אָדָם וּשְׂרָרוֹת לְטִיל שָׁם. וּבְאַמֶּת אֵין בְּהַפְרָדַם מְקוֹם כָּל־כָּף שְׂיַחְזִיק כָּל־כָּף אֲנָשִׁים. וְעַל־כֵּן הוּא מַעֲט מַחְזִיק אֶת הַמְרָבָה. וְהוֹטְבוּ דְבָרָיו גַּם־כֵּן.

וְאַחַד אָמַר שֶׁהַדְּבוּר שְׁלוֹ הוּא בְּחִינַת מַעֲט מַחְזִיק אֶת הַמְרָבָה. כִּי הוּא בַּעַל סוּד שְׁקוֹרִין סַעֲקָרְטִיר (מִזְבִּיחַ) אֲצֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל. וּבְאֵין אֲצֵלוֹ כַּמָּה וְכַמָּה בְּנֵי אָדָם זֶה בָּא עִם שְׂבָחִים לְהַמְלִיךְ, וְזֶה בָּא עִם בְּקִשׁוֹת וְכִיּוֹצֵא בְּזָה. וּבְוֹדָאֵי אֵי אֲפָשָׁר לְהַמְלִיךְ לְשִׁמְעַת אֶת כָּלָם. וְאֵנִי יְכוּל לְקַבֵּץ אֶת כָּל דְּבָרֵיהֶם בְּתוֹךְ אֵיזָה דְּבוּרִים מַעֲטִים, וְלִסְפֹּר לְפָנַי הַמֶּלֶךְ אֱלוֹ הַדְּבוּרִים מַעֲטִים, וְיִהְיֶה כְּלוּל בָּהֶם כָּל הַשְּׂבָחִים וְהַבְּקִשׁוֹת שְׁלָהֶם. וְכָל דְּבָרֵיהֶם כָּלָם, בְּתוֹךְ אֵיזָה דְּבוּרִים מַעֲטִים שְׁלִי. נִמְצָא שֶׁהַדְּבוּר שְׁלִי הוּא מַעֲט מַחְזִיק אֶת הַמְרָבָה.

וְאַחַד אָמַר שֶׁהַשְּׂתִיקָה שְׁלוֹ הִיא בְּחִינַת מַעֲט מַחְזִיק אֶת הַמְרָבָה. כִּי יֵשׁ עָלָיו מְקַטְרָגִים הַרְבֵּה וּבַעֲלֵי לְשׁוֹן הָרַע שְׂמֵלְשִׁינִים עָלָיו הַרְבֵּה מְאֹד. וְכָל מֶה שְׂמֵלְשִׁינִים וְדוּבְרִים וּמְקַטְרָגִים עָלָיו בְּלְשׁוֹן הָרַע הַרְבֵּה, הוּא

שג ספורי מהשבעה בעשילדים מעשיות

בשתיקתו מתרין הכל על-ידי מה שהוא שותק לבר.
(כי הוא עושה רק איזה שתיקה והוא תרין על הכל) נמצא ששתיקתו
הוא מעט מחזיק את המרבה.

ואחד אמר שהוא בחינת מעט מחזיק את המרבה, כי
יש עני אחד והוא סגני נהור (עור). והוא (הינו העני) גדול
מאד. והוא (הינו זה שהתפאר וספר זאת) קטן לגמרי, ומוליך
אותו. הינו שזה שהתפאר בזה הוא קטן ומוליך את
העני הסגני נהור, שהוא גדול מאד. נמצא שהוא מעט
מחזיק את המרבה, כי הסגני נהור היה יכול להחליק,
והיה יכול לפל, והוא מחזיק אותו על-ידי שמוליכו.
ועל-כן הוא מעט מחזיק את המרבה. כי הוא קטן
ומחזיק את הסגני נהור הגדול כנ"ל.

ואני (הינו זה החוקיר שמספר כל זה) הייתי גם-כן שם.
ואמרתי: האמת הוא, שיש לכם בחינת מעט מחזיק
את המרבה ואני יודע כל מה שפונתם בדבריכם. (הינו
שהוא יודע פונת כל הנ"ל שהתפארו בבחינת מעט מחזיק את המרבה
שלהם) וזה האחרון שהתפאר שהוא מוליך את הסגני
נהור הגדול, הוא גדול מכלכם. אבל אני למעלה
למעלה מכלכם בכלל. כי זה שהתפאר שהוא מוליך

את הסני נהור הגדול, פונתו שהוא מוליד את גלגל הירח, שהוא בחינת סני נהור. כי אין לה אור מעצמה כלל, ולית לה מגרמה כלום. והוא (הינו זה שהתפאר בזה) מוליד את הירח אף-על-פי שהוא קטן, ונגלגל הירח גדול מאד. והוא קיום כל העולם, כי העולם צריך את הירח. נמצא שהוא בחינת מעט מחזיק את המרבה באמת.

אבל בחינת מעט מחזיק את המרבה שיש לי הוא למעלה מכלם בכלל. והא ראיה. כי פעם אחת היו בת אחת שהיו חוקרים: באשר שכל תיה יש לה צל מיוחד, שבזה הצל דיקא היא רוצה לנח שם. ובן יש צל מיוחד לכל תיה ותיה. כי כל תיה ותיה בוחרת לה איזה צל, ובאותו הצל דיקא היא רוצה לשכון שם, כפי הצל המיוחד לה. ובן יש לכל עוף ועוף ענף מיוחד, שבאותו הענף דיקא הוא רוצה לשכון. ועל-בן חקרו אם יכולים למצא אילן בזה, אשר בצלו ישכנו כל החיות. שכל החיות יהיו בוחרים ויתרצו לשכון בצל אותו האילן, ועל ענפיו (של אותו האילן) ישכנו כל צפרי שמיא. וחקרו

שח ספורי מהשבעה בעשיליום מעשיות

שנמצא אילן כזה, ורצו לילך לשם אל אותו האילן. כי הענו המפלא שיש שם אצל אותו האילן אין לשער. כי יש שם כל העופות וכל החיות, ושם אין שום הזק משום תיה. וכל החיות וכו' מערבים שם, וכלם משחקים שם, ובודאי הוא תענוג מפלג מאד להיות שם אצל אותו האילן. וחקרו לאיזה צד צריכים לילך לבוא אל אותו האילן. ונפל מחלוקת ביניהם על זה, ולא היה מכריע ביניהם. כי זה אמר שצריכים לילך לצד פלוני למזרח, וזה אמר למערב, וזה אמר לכאן וזה לכאן וכו'. עד שלא היו יכולים להכריע לאיזה צד צריכים לילך לבוא אל אותו האילן. ובא חכם אחד, ואמר להם: למה אתם חוקרים באיזה צד לילך אל האילן, חקרו מתחלה מי ומי האנשים שיכולים לבוא אל אותו האילן. כי אל אותו האילן לאו כל אדם יכול לבוא אצלו, כי אם מי שיש לו המדות של האילן. כי זה האילן יש לו שלשה שרשים: שרש אחד הוא אמונה, והשני הוא יראה, והשלישי הוא עניוות. ואמת, הוא גוף האילן. ומשם יוצאים ענפים. ועל-כן אי אפשר לבוא אל האילן, כי אם מי שיש בו מדות

הָלָלוּ הַנְּלִי. וְאֵלֹהֵי הַכֶּתֶת הַנְּלִי הָיָה בִּינֵיהֶם אַחֲדוֹת גְּדוֹל
מְאֹד, וְלֹא רָצוּ לְהִתְפָּרֵד זֶה מִזֶּה שֶׁקִּצְצָתָם יִלְכוּ אֶל
הָאֵילָן וְקִצְצָתָם יִשְׁאָרוּ. כִּי לֹא הָיוּ כָּלָם רְאוּיִים לָבוֹא אֶל
הָאֵילָן, כִּי לֹא נִמְצָא בִּינֵיהֶם כִּי אִם קִצְצָתָם שִׁהְיוּ בָּהֶם
מִדּוֹת הַנְּלִי. אֲבָל הַשְּׂאָר לֹא הָיוּ בָּהֶם אֵלֹהֵי הַמִּדּוֹת.
וְעַל־כֵּן גִּתְעַכְּבוּ כָּלָם, עַד שִׁיְהִיו יִגְעִים וְטוֹרְחִים שְׂאָר
אֲנָשֵׁי הַכֶּתֶת הַנְּלִי, עַד שִׁיְהִיו בָּהֶם גַּם־כֵּן הַמִּדּוֹת הַנְּלִי.
כִּדִּי שִׁיְהִיו כָּלָם רְאוּיִים לָבוֹא אֶל הָאֵילָן. וְכֵן עָשׂוּ. וַיִּגְעוּ
וְטוֹרְחוּ עַד שֶׁבָּאוּ כָּלָם לְאֵלֹהֵי הַמִּדּוֹת הַנְּלִי. וְאַזִּי, כִּשְׁבָּאוּ
כָּלָם לְאֵלֹהֵי הַמִּדּוֹת הַנְּלִי, אָזִי בָּאוּ כָּלָם עַל דַּעַת אַחַת,
וְהִסְכִּימוּ כָּלָם עַל הַרְדֵּף אַחַת לִילְדֵף בְּאוֹתוֹ הַרְדֵּף אֶל
הָאֵילָן הַנְּלִי, וְהִלְכוּ כָּלָם. וְהִלְכוּ אִיזָה זְמַן עַד שִׁהְיוּ
רוֹאִים (מִרְחוֹק) אֶת הָאֵילָן. וְהִסְתַּכְּלוּ וַרְאוּ, וְהִנֵּה אֵין
הָאֵילָן עוֹמֵד בְּמָקוֹם כָּלָל. כִּי אֵין לְאֵילָן מָקוֹם כָּלָל.
וּמֵאַחַר שֶׁאֵין לוֹ מָקוֹם, אֵיךְ אֶפְשָׁר לָבוֹא אֵלָיו?

וְאַנִּי (הֵינִי זֶה הַהוֹקִיר) הָיִיתִי גַם־כֵּן שָׁם עִמָּהֶם. וְאָמַרְתִּי
לָהֶם: אֲנִי יָכוֹל לְהַבִּיא אֶתְכֶם אֶל הָאֵילָן. כִּי זֶה הָאֵילָן
אֵין לוֹ מָקוֹם כָּלָל, כִּי הוּא לְמַעַלָּה מִהַמָּקוֹם לְגַמְרִי,

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות שז

ובחינת מעט מחזיק את המרבה הוא עדין במקום. כי על כל פנים יש לו מקום מעט רק שהוא מעט מחזיק את המרבה. אבל עדין יש לו מקום מעט על כל פנים, ובחינת מעט מחזיק את המרבה שיש לי, (הינו לבעל החסוטרות) היא בחינת סוף המקום לגמרי, שמשם ולמעלה אין מקום כלל. על-כן אני יכול לשא את בלכם אל האילן שהוא למעלה מהמקום לגמרי. (כי זה בעל החסוטרות הוא כמו בחינת ממצע בין המקום ובין למעלה מן המקום לגמרי. כי יש לו בחינה עליונה של בחינת מעט מחזיק את המרבה, שהיא בחינת סוף המקום ממש, שמשם והלאה אין נמצא תבת מקום כלל. כי משם ולמעלה היא בחינת למעלה מן המקום לגמרי. ועל-כן הוא יכול לשא אותם מתוך המקום, לבחינת למעלה מן המקום. והבן) ולקחתי אותם, ונשאתי אותם לשם אל האילן הנ"ל. נמצא שיש לי הסכמה מהנ"ל, שיש לי בחינה עליונה של מעט מחזיק את המרבה. (בשביל זה היה נדמה כבעל חסוטרות, כי הוא נושא עליו הרבה, כי הוא בחינת מועט מחזיק את המרבה כנ"ל) ועתה אני נותן לכם זאת במתנה שתהיו כמוני. ונעשה שם שמחה גדולה וחדוה רבה מאד.

ביום הששי היו גם-כן שמהים. והיו מתנענעים: איך

לוקחין בכאן את אותו שהיה בלא ידים? והנה הוא בא, ואמר הנני. הנה באתי אצלכם על החתנה. ואמר להם גם-כן כנ"ל, ונשק אותם ואמר להם: (אתם סבורים שאני בעל מום בדי). אין אני בעל מום כלל על-ידי. רק באמת יש לי כח בדי, רק שאין אני משתמש עם הכח שבדי בזה העולם. כי אני צריך את הכח לענין אחר. ויש לי הסכמה על זה מן המבצר (שקורין שלאס) של מים (פון דעם ואשיריקו שלאס). כי פעם אחת ישבנו יחד איזה אנשים. והיה כל אחד ואחד מתפאר בכח שבדיו: זה התפאר שיש לו גבורה זו בדי, וזה התפאר שיש לו גבורה פלוגית בדי וכן כל אחד התפאר בגבורה שיש לו בדי.

הינו כי אחד היה מתפאר שיש לו כח וגבורה כזו בדי, שבשהוא מורה חין, הוא יכול לחזר ולמשכה אליו. כי יש לו כח בזה בדי, שאף-על-פי שהורה כבר החין, עדין יכול להחזירה לחזר ולמשכה אליו. ושאלתי אותו: איזה חין אתה יכול להחזיר? כי יש עשרה מיני חצים, כי יש עשרה מיני סמים. הינו, כי

שט ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות

בְּשֵׁרוּצֵין לִירוֹת חֵץ מוֹשְׁחִין אוֹתָהּ בְּאִיזָה סָם. וַיֵּשׁ
עֲשָׂרָה מִיְּנֵי סָמִים. שְׂבָשְׂמוֹשְׁחִין אוֹתָהּ בְּסָם זֶה, הִיא
מִזְקַת כָּדָ, וּבְשֵׁמוֹשְׁחִין בְּסָם שְׁנִי, הִיא מִזְקַת יוֹתֵר, וְכֵן
יֵשׁ עֲשָׂרָה מִיְּנֵי סָמִים, שְׂבָל אֶחָד גְּרוּעַ יוֹתֵר. (הִינּוּ שְׂמוּזַק
יוֹתֵר) וְזֶהוּ בְּעֲצָמוֹ עֲשָׂרָה מִיְּנֵי חֲצִים. כִּי הַחֲצִים הֵן מִין
אֶחָד, רַק מִחֲמַת שְׁנוֹי הַסָּמִים שְׂמוֹשְׁחִין אֶת הַחֵץ בְּהֵם,
שֶׁהֵם עֲשָׂרָה מִיְּנֵים כַּנִּל, עַל־כֵּן נִקְרְאִים עֲשָׂרָה מִיְּנֵי
חֲצִים. וְעַל־כֵּן שָׂאֵל אוֹתוֹ אִיזָה מִן חֵץ אֶתָּה יְכוּל
לְהַחְזִיר. גַּם שָׂאֵל אוֹתוֹ, אִם קָדָם שְׂחַגִּיעַ הַחֵץ לְאוֹתוֹ
שְׂזַרְקָה לוֹ הוּא יְכוּל לְהַחְזִירָהּ, וְאִם גַּם אַחֵר שְׂחַגִּיעַ
הַחֵץ עֲדִין יְכוּל לְהַחְזִירָהּ. וְעַל זֶה הַשִּׁיב: אֶפְלוּ בְּשֶׂחַגִּיעַ
הַחֵץ, עֲדִין יְכוּל לְהַחְזִירָהּ. אִךְ אִיזָה מִין חֵץ הוּא יְכוּל
לְהַחְזִיר וְכוּי כַּנִּל, הַשִּׁיב: מִין חֵץ פְּלוֹנִי הוּא יְכוּל
לְהַחְזִיר. אֲמַרְתִּי לוֹ: (הִינּוּ זֶה שְׂהוּא בְּלֹא יָדִים שְׂמַסְפֵּר כֹּל זֶה,
אֲמַר לָזֶה שְׂהַתְּפָאֵר בְּעֲנֵן חֵץ כַּנִּל) אִם־כֵּן, אֵין אֶתָּה יְכוּל
לְרַפְּאוֹת אֶת הַבַּת מְלָכָה, מֵאַחֵר שְׂאֵין אֶתָּה יְכוּל לְחִזֹּר
וְלִמְשֹׁךְ כִּי אִם מִין חֵץ אֶחָד. עַל־כֵּן אֵין אֶתָּה יְכוּל
לְרַפְּאוֹת אֶת הַבַּת מְלָכָה.

אחד היה מתפאר שיש לו כח כזה בידיו. שאצל מי שהוא לוקח ומקבל ממנו, הוא נותן לו. (פרוש שבועה בעצמו שהוא לוקח ומקבל כזה הוא נותן כי קבלתו היא נתינה) וממילא הוא בעל צדקה. ושאלתי אותו, איזה צדקה אתה נותן? (כי יש עשרה מיני צדקה). השיב, שהוא נותן מעשר. אמרתי לו: אם-כן, אין אתה יכול לרפאות את הבת מלכה, כי אין אתה יכול כלל לבוא למקומה. כי אין אתה יכול לגנוס כי אם בחומה אחת. (במקום שהיא יושבת שם) ועל-כן אינך יכול לבוא למקומה.

אחד התפאר שיש לו כח כזה בידיו. כי יש ממנים בעולם, וכל אחד צריך חכמה ויש לו כח בידיו, שעל-ידי ידיו הוא יכול לתן להם חכמה, על-ידי שמסמיך אותם בידיו. ושאלתי אותו, איזה חכמה אתה יכול לתן בידיך? כי יש עשרה קבין חכמה. השיב: חכמה פלונית. אמרתי לו: אם-כן אין אתה יכול לרפאות את הבת מלכה. כי אין אתה יכול לידע הדפק שלה, כי אינך יכול לידע כי אם הדפק אחד. כי יש עשרה מיני דפיקין (ואתה אינך יכול לידע כי אם הדפק אחד מאחר שאינו יכול לתן בידיו רק חכמה אחת).

ספורי מהשבעה בעשילדים מעשיות שיא

אחד התפאר שיש לו כח כזה בידיו, כשיש רוח סערה הוא יכול לעכבו בידיו, ולעשות בידיו לרוח משקל, שיהיה הרוח במשקל כראוי. שאלתי אותו: איזה רוח אתה יכול לאחו בידך? כי יש עשרה מיני רוחות. השיב: רוח פלוני. אמרתי לו: אם-כן, אין אתה יכול לרפאות את הבת מלכה. כי אינך יכול לנגן לפניה כי אם נגון אחד. כי יש יוד (עשרה) מיני נגינה, והנגינה היא הרפואה שלה, ואתה אינך יכול לנגן כי אם נגון אחד מהעשרה הנ"ל. ענו ואמרו הם. מהו היכלת שלך? השיב: אני יכול מה שאין אתם יכולים. הינו, כל התשעה חלקים הנ"ל (מכל הנ"ל) שאין אתם יכולים, אני יכול הכל.

כי יש מעשה. כי פעם אחת חשק מלך אחד בבת מלכה, והשתדל בתחבולות לתפסה, עד אשר עלתה בידו ותפסה. פעם אחת חלם לו לאותו המלך, שהיא עמדה עליו והרגה אותו. והקיץ ונכנס החלום בלב, וקרא לכל פותרי חלומות ופתרו לו בפשוטו. שיתקיים החלום בפשוטו, שהיא תהרג אותו. ולא יכל המלך

לתת עצה לנפשו מה לעשות לה. יהרג אותה, צר לו.
 ישלחה מעל פניו, זה תרה לו, כי איש אחר יקחנה. וזה
 תרה לו מאד. כי הוא השתדל אחריה כל-כף, ועתה
 תבוא ליד אחר. וגם אם ישלחה ותבוא ליד אחר, עתה
 בודאי יכול להתקיים החלום שהיא תהרג אותו, מאחר
 שהיא אצל אחר. יחזיקה אצלו הוא מתירא מחמת
 החלום כנ"ל. ולא ידע המלך מה לעשות לה. בין כף
 נתקלקל האהבה שלה אצלו קצת קצת, מחמת
 החלום, ובכל פעם נתקלקל יותר ויותר. וכן היא גם
 היא נתקלקל גם-כן האהבה אצלה בכל פעם יותר
 ויותר, עד שנעשה אצלה שנאה עליו, וברחה מפניו.
 ושלה המלך אחריה לבקשה. ובאו והגידו לו שהיא
 נמצאת אצל המבצר של מים. כי יש מבצר של מים.
 ושם הם עשר חומות זו לפנים מזו, וכלן של מים. וגם
 הקרקע שהולכין עליה שם בתוך המבצר היא גם-כן
 של מים. וכן יש שם אילנות ופרות, הכל של מים. ויפי
 המבצר וגדל החדוש של זה המבצר אין צורך לספר.
 כי בודאי הוא חדוש גפלא מאד, מאחר שהוא מבצר
 של מים. ולכנס בתוך זה המבצר אי אפשר. כי יהיה

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות שיג

נִמְבַּע בְּמִים מִי שִׁיכְנֵם בּוֹ, מֵאַחַר שֶׁהוּא כָּלוּ שָׁל מַיִם.
וְהִבֵּת מִלְכָּה הַנִּלְכָּה בְּשִׁבְרָהּ, בָּאָה עַד אוֹתוֹ הַמְּבַצֵּר.
וְהִיָּתָה הוֹלֵכֶת שָׁם סְבִיב אוֹתוֹ הַמְּבַצֵּר שָׁל מַיִם. וְהִגִּידוּ
לְמֶלֶךְ שֶׁהִיא הוֹלֵכֶת שָׁם סְבִיב אוֹתוֹ הַמְּבַצֵּר בְּנִלְכָּה.
וְהֶלֶךְ הַמֶּלֶךְ וְחִילוֹ לְתַפְסָּהּ. בְּשִׂרְאָתָהּ זֹאת הִבֵּת מִלְכָּה
יִשְׁבָּה עֲצָמָה שְׁתֵּרוּץ לְתוֹךְ הַמְּבַצֵּר. כִּי הִיא רוֹצֵה יוֹתֵר
לְטַבֵּעַ בְּמִים מִשִּׁיתָפֶס אוֹתָהּ הַמֶּלֶךְ, וְתִהְיֶה אֲצִלוֹ. וְגַם,
אוֹלֵי אֶף־עַל־פִּי־כֵן תִּנְצֵל, וְתוּכַל לְכַנֵּם לְתוֹךְ הַמְּבַצֵּר
שָׁל מַיִם הַנִּלְכָּה. בְּשִׂרְאָהּ הַמֶּלֶךְ כִּדְ שֶׁהִיא בּוֹרַחַת אֶל
הַמַּיִם, אָמַר: מֵאַחַר שֶׁהוּא כֵן, עַל־כֵּן צָוָה לִירוֹת אוֹתָהּ.
וְאִם תָּמוּת, תָּמוּת. וְהָיוּ מוֹרִים אוֹתָהּ, וְהִגִּיעוּ אֵלֶיהָ כָּל
הָעֲשָׂרָה מִיָּנִי הַצִּים שִׁמְשׁוּחִים בְּעֲשָׂרָה מִיָּנִי סַמִּים
בְּנִלְכָּה. וְהִיא בְּרַחָה לְתוֹךְ הַמְּבַצֵּר הַנִּלְכָּה, וְנִכְנְסָה לְתוֹכוֹ,
וְעָבְרָה דְרֹךְ הַשְּׁעָרִים שָׁל הַחוֹמוֹת שָׁל מַיִם. כִּי יֵשׁ שָׁם
שְׁעָרִים בְּאֵלוֹ הַחוֹמוֹת שָׁל מַיִם הַנִּלְכָּה. וְהִיא עָבְרָה
וְנִכְנְסָה לְתוֹךְ כָּל הָעֲשָׂרָה חוֹמוֹת שָׁל הַמְּבַצֵּר שָׁל מַיִם,
עַד שֶׁבָּאתָהּ לְפָנִים וְנִפְלָה שָׁם וְנִשְׁאַרָה חֲלָשׁוֹת. וְאֲנִי
רוֹפֵא אוֹתָהּ. (הִינֵנו זֶה שֶׁהוּא בְּלֹא יָדִים הַנִּלְכָּה). כִּי מִי שֶׁאֵין בְּיָדוֹ
כָּל הָעֲשָׂרָה מִיָּנִי צְדָקוֹת הַנִּלְכָּה, אֵינֵנו יְכוּל לְכַנֵּם לְתוֹךְ

כָּל הַעֲשָׂרָה חוֹמוֹת הַנִּל, כִּי יִטְבַּע שָׁם בַּמַּיִם. וְהַמֶּלֶךְ
 וְחִילוֹ הַנִּל רָדְפוּ אַחֲרֶיהָ וְנִטְבְּעוּ בַּמַּיִם. וְאֲנִי יָכוֹל
 לְכַנֵּס לְתוֹךְ כָּל הַעֲשָׂרָה חוֹמוֹת שֶׁל מַיִם הַנִּל. וְאֵלֹ
 הַחוֹמוֹת שֶׁל מַיִם, הֵם גְּלִי הַיָּם שֶׁעָמְדוּ בְּחוּמָה.
 וְהַרוּחוֹת, הֵם מַעֲמִידִים גְּלִי הַיָּם וּמְנַשְׂאִין אוֹתָם. וְאֵלֹ
 הַגְּלִים שֶׁהֵם הַעֲשָׂרָה חוֹמוֹת הַנִּל, הֵם עוֹמְדִים תָּמִיד
 שָׁם. אֵךְ הַרוּחוֹת הֵם הַמַּעֲמִידִין וּמְנַשְׂאִין אֶת הַגְּלִים.
 וְאֲנִי יָכוֹל לְכַנֵּס לְתוֹךְ כָּל הַעֲשָׂרָה חוֹמוֹת כַּנִּל, וְאֲנִי
 יָכוֹל לְחַזֵּר וְלִמְשֹׁךְ מִמֶּנָּה, הֵינּוּ מִן הַבַּת מַלְכָּה הַנִּל,
 כָּל הַעֲשָׂרָה מִיָּנִי חֲצִים. וְאֲנִי יוֹדֵעַ כָּל הַעֲשָׂרָה מִיָּנִי
 דְּפִיקוּן עַל-יָדֵי הַעֲשֵׁר אֲצַבְּעוֹת. כִּי בְּכָל אֲצַבְּעַ וְאֲצַבְּעַ
 מַעֲשֵׁר אֲצַבְּעוֹת, יוֹדְעִין דְּפִק דְּפִק מִיָּחַד מִהַעֲשָׂרָה מִיָּנִי
 דְּפִיקוּן, וְאֲנִי יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אוֹתָהּ עַל-יָדֵי כָּל הַעֲשָׂרָה
 מִיָּנִי נְגִינָה. וְעַל-כֵּן אֲנִי רוֹפֵא אוֹתָהּ. נִמְצָא שִׁישׁ לִי בַח
 בְּזָה בְּיָדֵי כַּנִּל וְעַתָּה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם זֹאת בְּמַתָּנָה. וְנַעֲשֵׂה
 שָׁם שְׂמֻחָה גְּדוֹלָה. וְחַדְוָה רַבָּה מְאֹד.

זֹאת הַמַּעֲשֵׂה קָשָׁה לִי מְאֹד לְסַפֵּר. אֵךְ מֵאַחַר
 שֶׁהִתְחַלְתִּי לְסַפְּרָהּ, אֲנִי מְכַרְח לְגַמְרָהּ. בְּזֹאת הַמַּעֲשֵׂה,

ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות שמו

אין שום תבה שלא יהיה בה כונה. ומי שפקי בספרים
יוכל להבין קצת רמזים. והנה, ענין החצים הנ"ל, שיש
לו בתי בהידים להחזיר החצים כנ"ל, זה בחינת: (דברים
לב): "ותאחו במשפט ידי". וכמו שפרש רש"י "בשר ודם זורק חץ,
ואינו יכול להחזירה, ותקדוש ברוך הוא זורק חץ ומחזירה". ובחינת
הצדקה הנ"ל, שהיא כנגד החומות של מים שהם גלי הים, זה בחינת
(ישעיה מח): "וצדקתך כגלי הים". והרות הנ"ל שיוכל לאחו בנדיו, זה
בחינת (משלי ל): "מי אסף רוח בחפניו". (שזה בחינת נגינה כמבאר
במקום אחר) (עין לקושי מותרין סימן נד). ועשרה מיני נגינה, ועשרה מיני
דפנין זה מבאר כבר. (ועין בלקושי תנינא סימן כד) בדרף ל"ב. כל זה שמענו
בפרוש. אך מי ומה ואימת, זה עמק עמק. הינו שגוף ענין המעשה, מי
הם כל הנ"ל, ומה הוא ואימת היה כל הנ"ל, זה עמק מלהשיג.

גמר המעשה, הינו מה שהיה ביום השביעי, הינו ענין
הבעטליר שהיה בלא רגלים, ונם סיום התחלת
המעשה מענין המלך הנ"ל, לא זכינו לשמעה. ואמר
שלא יספרה עוד. והוא הפסד גדול כי לא נזכה לשמעה
עוד עד שיבוא משיח במהרה בימינו אמן.

גם אמר: אלו לא ידעתי שום ענין אחר, כי אם זאת
המעשה, היה גם כן הדוש גדול מאד. כך אמר
בפרוש. כי זאת המעשה היא הדוש נפלא מאד. ויש

בה מוסר הרבה מאד, ותורה הרבה. כי יש בה כמה תורות. גם מדברת מהרבה צדיקים קדמונים, מדוד המלך, עליו השלום. כי דוד המלך, עליו השלום, עמד בקצה הארץ וצעק אל המעין היוצא מן האבן שעל החר, כנ"ל. כמו שכתוב (תהלים סא): "מקצה הארץ אליך אקרא, בעטף לבי בעור ירום ממני תנחני".

כל זה שמענו מפיו בפרוש. והמוכן מדבריו. כי דוד המלך, עליו השלום, הוא בחינת לב כמובא (עין זהר שמות קח). (ועליו מרמו במעשה ענין הלב של העולם, שעומד בקצה הארץ כנגד המעין, וצועק ומשתוקק אליו תמיד וכו'. ועדין הדברים סתומים. אשרי מי שיוכה להשיג סודות המעשה).

ענין דוד המלך והמקרא הנ"ל מקצה הארץ שמרמו בהמעשה, זה שיד ליום שלישי. כי שם מדבר מענין הלב והמעין. עין שם ותראה נפלאות איה בכל ענין מרמו דברים נפלאים. ובגדלת נראות מעשה זו אי אפשר לדבר כלל, כי היא עולה על כלם. אשרי אשרי מי שיוכה אפלו בעולם הבא לידע בה קצת קצת. ומי שיש לו מוח בקדקדו, תסמנה שערות בשרו ויבין קצת גדלת הבורא ותברך וגדלת הצדיקים האמתיים,

שיז ספורי מהשבעה בעטלירם מעשיות

כְּשִׂיסְתַּכַּל הַיֵּטֵב בְּמַעֲשֵׂה נִזְרָאָה הַזֹּאת אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמַע
בְּזֹאת.

עֲנִין פֶּסוּק מִקְצֵה הָאָרֶץ הַנִּזְרָאָה לְהַמְעֵשֶׂה שֶׁל יוֹם
שְׁלִישִׁי בְּנִ"ל. זֶה שְׁמַעְתִּי מִפֶּרֶשׁ מִפִּי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא,
זְכוּנוֹ לְבָרְכָהּ. עוֹד רָאָה זֶה מְצֵאתִי אַחֲר־כֶּף שָׂרֵב
דְּבָרֵי הַקְּפִיטָל תְּהִלִּים שְׂפָתוֹב שָׁם זֶה הַפֶּסוּק, שֶׁהוּא
קְפִיטָל ס"א, רְבוּ כְּבִלּוֹ מְבֹאָר שָׁם רְמִזֵי סוּדוֹת נִשְׁגָּבוֹת
שֶׁל הַמְעֵשֶׂה שֶׁל יוֹם שְׁלִישִׁי הַנִּזְרָאָה. "יָמִים עַל יָמֵי מֶלֶךְ
תּוֹסִיף" כּו', כִּי הוּא צָרִיךְ תָּמִיד שְׂיוֹסִיפוּ לוֹ יָמִים עַל
יָמָיו וְכו' וְכַנִּ"ל. חֶסֶד וְאַמֶּת מִן יִנְצְרוּהוּ. זֶהוּ אִישׁ חֶסֶד
הָאֶמֶת וְכו' דְּעַר גְּרוֹסִיר מֵאֵן דְּעַר אֶמֶתִיר אִישׁ חֶסֶד. כִּי
כָּל הַזְּמַן וְהַיָּמִים נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הָאִישׁ גְּדוֹל, שֶׁהוּא אִישׁ
חֶסֶד הָאֶמֶת וְכו', כַּנִּ"ל שָׁם בְּמַעֲשֵׂה הַנִּזְרָאָה. וְהוּא נוֹתֵן
וּמוֹסִיף בְּכָל פֶּעַם, יָמִים עַל יָמֵי מֶלֶךְ, שֶׁהוּא הַלֵּב הַנִּזְרָאָה
שֶׁהוּא בְּחִינַת דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עֲלִיו הַשְּׁלוֹם, כַּנִּ"ל. וְזֶהוּ
יִנְצְרוּהוּ, כִּי הוּא שׁוֹמֵר וְנוֹצֵר. שְׂתַכַּף כְּשִׂמְנִיעַ סְמוּךְ
מְאֹד שְׂיִסְתַּלַּק הַיּוֹם, וְאִז הָיָה מִסְתַּלַּק הַמַּעֲנִין, וְהַלֵּב,
וְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, חֵס וְשְׁלוֹם. אֲזִי אִישׁ חֶסֶד הָאֶמֶת נוֹצֵר

וְשׁוֹמֵר זֹאת, וּבָא וְנוֹתֵן יוֹם לְהֵלֵב וְכוּ'. וְזֶהוּ: "בֵּן אֲזַמְרָה
 שָׁמַךְ לְעַד לְשִׁלְמֵי נְדָרֵי יוֹם יוֹם". כִּי כָּל יוֹם וְיוֹם שֶׁהוּא
 נוֹתֵן לוֹ, הוּא בָּא בְּזִמְרוֹת וְשִׁירוֹת וְכוּ' כַּנִּל: אַחֲסָה
 בְּסִתֵּר כְּנִפְיָךְ סָלָה, כִּי כְּשֶׁהֵלֵב הַנִּל צָרִיךְ לְנוֹחַ בָּא
 צְפוּר גְּדוּל וּפּוֹרֵשׁ כְּנִפְיוֹ עָלָיו וְכוּ'. וְזֶהוּ אַחֲסָה בְּסִתֵּר
 כְּנִפְיָךְ וְכוּ'.

שִׁיב לְיוֹם רֵאשׁוֹן

עֲנִין הַזְּקֵנִים שֶׁהִתְפָּאֲרוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵה שֶׁהוּא זוֹכֵר,
 שְׂזָה זוֹכֵר אֶפְלוֹ כְּשֶׁחֲתָכוּ לוֹ אֶת הַטְּבוֹר וְכוּ', וְזֶה הָיָה
 הַזְּקֵן הַקָּטָן שֶׁבְּכֻלָּם וְכוּ'. אָמַר רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה,
 שֶׁבְּגִמְרָא (ירושלמי, יבמות פרק א"פ, ו) אֵיתָא מַעֲיֵן זֶה: שֶׁשְׂמוּאֵל
 הִתְפָּאֵר בְּעַצְמוֹ שֶׁהוּא זוֹכֵר אֶת כָּאֵב הַמִּלָּה וְכוּ' עֵין
 שָׁם.

מִי יִפְאֵר מִי יִסְפֵּר. מִי יוּכַל לְהַעֲרִיף מִי יוּכַל לְשַׁעַר אֶפֶס קֶצֶה
 אֶחָד מֵאֲלָפֵי אֲלָפִים וְרַבֵּי רַבְבוֹת מֵהַתְּנוּצָצוֹת קֶצֶת רַמְזֵי פְּלֵאֵי
 פְּלֵאוֹת מְסוּדוֹת נוֹרְאוֹת וְנִשְׁנָבוֹת מְאֹד מְאֹד שֶׁל הַמַּעֲשֵׂה
 הַנוֹרָאָה הַזֹּאת. אֲשֶׁר הִיא מְלֵאָה סוּדֵי סוּדוֹת מִתְחַלָּה וְעַד סוּף,
 וּמְשֻׁכֵּיל עַל דְּבַר יִמְצָא טוֹב הַתְּנוּצָצוֹת אֵיזָה רַמְזִים לְפִי עֵרְבוּ.